

Skatterådets årsberetning 2021

Indhold

Forord	5
Skatterådets afgørelser om anvendelse af 15 pct.-reglen i værdiansættelsescirkulæret ved overdragelse af fast ejendom mellem nærtstående	9
Ikke næringsdrivende ved handel med kryptovaluta	19
Moms og kædehandel - hvem har arrangeret transporten	27
Godtgørelse af el-afgift for erhvervsmæssige elbil-ladestandere	33
Hybrid kernekapital	41
Selskabsskattelovens § 2 C	51
Statistik	67

A large white speech bubble is centered on a solid brown background. Inside the white bubble, the year "2021" is written in a bold, dark blue, sans-serif font. The speech bubble has a tail pointing towards the bottom right corner of the frame.

2021

Forord

v/formand for Skatterådet Jane Bolander

Det er blevet tid til at kigge tilbage på endnu et begivenhedsrigt år i Skatterådet, og jeg må på baggrund af året 2021 konstatere, at vi lever i en verden, der forandrer sig hele tiden. Vi skal som individer, virksomheder, organisationer mv. forholde os til en foranderlig verden, og det samme skal Skatterådet.

Når der sker forandringer i samfundet eller i verden omkring os, får det ofte en indvirkning på skatteretten. Skatterådet er et lægmandsorgan, hvis primære opgave er behandlingen af principielle anmodninger om bindende svar. Derfor vil de ofte være de første, der møder de skatteretlige problematikker, der følger af forandringer.

Den teknologiske udvikling har i de sidste mange år taget et kvantespring, og netop som vi tænker, at nu kan der snart ikke udvikles mere, kommer der nye ting til. Skatterådet skal løbende forholde sig til den teknologiske udvikling og nye forretningsmodeller, der kan have betydning for skatteretten og sikre korrekt skattebetaling. Herunder skal vi forholde os til "Metaverset", som lidt populært sagt, kan defineres som "et kollektivt delt rum, hvor den virtuelle og fysiske verden smelter sammen".

Min artikel i denne årsberetning vil derfor tage udgangspunkt i nogle af de problematikker, som Skatterådet har stødt på i 2021, som følge af bl.a. mødet med "Metaverset".

At Metaverset er en del af nutiden og fremtiden, er vi nok ikke i tvivl om. Facebook valgte fx i efteråret 2021 at skifte navn til "Meta", hvilket ifølge grundlæggeren Mark Zuckerberg bl.a. skyldes, at navnet bedre repræsenterer det, de laver i dag og i fremtiden. Meta relaterer sig til Facebooks kommende kæmpesatsning "Metaverse", som skal være et digitalt parallelunivers, det vil sige et tredimensionelt internet, som vi kan bevæge os rundt i repræsenteret af en såkaldt avatar.

Det skattemæssige relevante ved "Metaverset" er, at det i visse tilfælde understøtter "en verden med en ny markedsplads for (virtuelle) varer". For blot få år siden handlede skatteyderne med aktier og værdipapirer, men allerede nu benytter de sig af Metavers-relaterede produkter som fx kryptovaluta og kryptokunst eller Non-Fungible Tokens (NFT'er) mv.

Udviklingen går til tider så stærk, at det rent lovgivningsmæssigt kan være vanskeligt at følge med, når de demokratiske principper for lovbehandling ikke må fraviges. Skatterådet oplever derfor at skulle tage stilling til og give nye retningslinjer ved ny og gammel lovgivning, når der fx opstår nye former for "værdipapirer/valutaer mv." på andre markeder end de traditionelle markeder. I kølvandet på det virtuelle marked opstår der også nye former for platforme, hvor der handles virtuelle varer på digitale platforme.

Der er i de senere år kommet flere sager inden for investering og handel med kryptovaluta, som udspringer af Metaverset. Skatterådet har i den forbindelse skulle foretage en række overvejelser af, om de særlige kapitalgevinstlove kan finde anvendelse for kryptovaluta. Det skulle vurderes, om de udgør et formuegode omfattet af statsskattelovens § 5, eller der må ny lovgivning til. Senest har Skatterådet i 2021 således skulle tage stilling til næringsbegrebet i relation til kryptovaluta og tage stilling til, om bestemmelser i en ældre funderet lov som statsskatteloven fortsat kan anses som hovedreglen. Denne årsberetning indeholder derfor en artikel med en nærmere beskrivelse af disse overvejelser i forbindelse med de bindende svar om kryptovaluta.

Et andet område, der ligeledes er i forandring og giver anledning til skatteretlige overvejelser, er hybrid kernekapital. I 2004 blev der indført særregler i ligningsloven (§ 6 B) og kursgevinstloven (§ 1, stk. 5 og 6) på området for hybrid kernekapital, fordi det på daværende tidspunkt var uafklaret, hvorvidt udstedelse af hybrid kernekapital kunne siges at opfylde det skatteretlige gældsbegreb. Særreglerne er efterfølgende i 2019 blevet ophævet, da lovgiver ifølge lovarbejderne til lovforslaget ønskede at ensrette reglerne for forskellige udstedere af hybrid kernekapital og dermed sikre, at fradragsreglerne på området var forenelige med EU-retten.

Ophævelsen af særreglerne i ligningsloven og kursgevinstloven har medført, at der skal foretages en vurdering af, om den almindelige skatteretlige gældsdefinition er opfyldt for den konkrete udstedelse af hybrid kernekapital. Hvis ikke dette er tilfældet, skal indtægter, udgifter, gevinst og tab behandles efter de almindelige skatteretlige regler i statsskatteloven.

Udviklingen i de skatteretlige regler for hybrid kernekapital er et godt eksempel på, at når der opstår nye former for låntyper, værdipapirer eller valutaer mv., er det ikke sikkert, at disse ved første øjekast kan behandles efter de eksisterende skatteregler. Det kan betyde, at nye lovgivningsinitiativer må til for at kunne regulere de nyopståede områder. Forud for vedtagelsen af en ny lov eller bestemmelse, der kan regulere det nye område, er Skatterådet i den mellemliggende periode nødt til på det eksisterende lovgrundlag og praksis at behandle de nye former for låntyper, valutaer mv. uden at gå på kompromis med, hvad der er juridisk korrekt. Det kan til tider være en vanskelig opgave i en foranderlig verden, men det er her, Skatterådets viser sin styrke som et lægmandsorgan, hvor sammensætningen af forskellige kompetencer og baggrunde kan bidrage til, at der på nye områder afgøres bindende svar på et juridisk korrekt grundlag.

Skatterådets fornemste opgave er at være med til at danne en praksis, der ved lovfortolkning, harmonerer med lovgivers hensigt og formål med bestemmelserne. Undertiden er det imidlertid ældre skattelove og begreber, som skal anvendes i en ny kontekst. Her bidrager Skatterådet med den skatteretlige behandling og fortolkning af begreberne, der over tid finder sit leje for det nye område, som det fx er sket med hybrid kernekapital og kryptovaluta.

Det kræver en anden form for balance og konduite at håndtere skatteretten i dag end før i tiden. Jeg er derfor glad for, at Skatterådets dygtige medlemmer i samarbejde med kompetente og

dedikerede medarbejdere i Skatteforvaltningen formår at agere juridisk korrekt og balancere i en verden, der hele tiden er i forandring, og hvor nye teknologier skaber nye begreber og universer, der opstår uden hensyntagen til det skatteretlige univers og dets begrebsforståelse.

Jeg ser frem til sammen med de øvrige Skatterådsmedlemmer at se, hvad den fremtidige udvikling bærer med sig af spændende skattemæssige udfordringer, der udspringer af Metaverset eller andre former for teknologisk udvikling. Vi hilser dem velkomne i tillid til, at vi sammen står rustet til at håndtere dem.

Formand for Skatterådet

Jane Bolander

**15 pct.
reglen**

Skatterådets afgørelser om anvendelse af **15 pct.-reglen** i værdiansættelses-cirkulæret **ved overdragelse af fast ejendom mellem nærtstående**

Skatterådet har i 2021 taget stilling til 18 anmodninger om bindende svar, som omhandler anvendelsen af den såkaldte 15 pct.-regel i værdiansættelsescirkulæret.

Det drejer sig om sagerne SKM2021.495.SR, SKM2021.496.SR, SKM2021.492.SR, SKM2021.497.SR, SKM2021.499.SR, SKM2021.503.SR, SKM2021.500.SR, SKM2021.501.SR, SKM2021.502.SR, SKM2021.493.SR, SKM2021.494.SR, SKM2021.498.SR, SKM2021.529.SR, SKM2021.530.SR, SKM2021.531.SR, SKM2021.532.SR, SKM2021.533.SR og SKM2021.534.SR.

Skatterådets afgørelser bidrager til at belyse rækkevidden af 15 pct.-reglen i værdiansættelsescirkulæret og forståelsen af begrebet særlige omstændigheder ved overdragelse af fast ejendom mellem nærtstående.

Boafgiftslovens § 12 og § 27 og anvendelsen af 15 pct.-reglen i værdiansættelsescirkulæret

Ved overdragelse af fast ejendom ved gave eller arv mellem nærtstående skal ejendommens værdi ansættes til handelsværdien på det tidspunkt, der er afgørende for værdiansættelsen. Dette fremgår af boafgiftslovens § 12 og § 27. På gaveområdet følger det af boafgiftslovens § 27, at en gaves værdi fastsættes til dens handelsværdi på tidspunktet for gavens modtagelse ved overdragelse i levende live.

Retningslinjer for værdiansættelsen findes i cirkulære nr. 185 af 17. november 1982 om værdiansættelse af aktiver og passiver i dødsboer m.m. og ved gaveafgiftsberegning (Værdiansættelsescirkulæret). Værdiansættelsescirkulærets punkt 6 indeholder i den forbindelse den såkaldte 15 pct.-regel, som er en hjælperegulering til værdiansættelse af ejendomme i dødsboer og ved gaveafgiftsberegning.

Ved cirkulære nr. 9792 af 27. september 2021 blev 15 pct.-reglen ændret til en 20 pct.-regel med virkning for overdragelser, hvor der på tidspunktet for overdragelsen af ejendommen er meddelt ejeren en vurdering af ejendommen efter ejendomsvurderingslovens § 5, § 6 eller § 11, dvs. ejendomsvurderinger med vurderingstermin 1. januar 2020, som er meddelt ejeren.

Højesteret har i to sager taget stilling til anvendelsesområdet og rækkevidden af værdiansættelsescirkulæret og anvendelsen af 15 pct.-reglen ved overdragelse af fast ejendom mellem

nærtstående. I SKM2016.279.HR fortolkede Højesteret reglerne i boafgiftsloven, værdiansættelsescirkulæret og øvrige retskilder således, at skattemyndighederne på dødsboområdet skal acceptere en værdiansættelse foretaget efter 15 pct.-reglen, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dette gentog Højesteret i SKM2021.267.HR, og bemærkede samtidig, at der skal foreligge særlige og konkrete forhold vedrørende den konkrete ejendom, som begrundet særlige omstændigheder.

Landsretten har efterfølgende i SKM2021.345.VLR bekræftet, at Højesterets fortolkning af 15 pct.-reglen også gælder for gaveoverdragelser, idet lovens ordlyd og værdiansættelsescirkulæret er enslydende for dødsboer og ved gaveoverdragelser. Landsretten tog i denne sag også stilling til, om der er et retskrav grundet en administrativ praksis til at anvende 15 pct.-reglen ved gaveoverdragelse. Ifølge landsretten eksisterer der ikke et retskrav, som giver ret til altid at anvende 15 pct.-reglen på gaveområdet. Skattemyndighederne skal således ifølge landsretten også på gaveområdet acceptere en værdiansættelse foretaget efter 15 pct.-reglen, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Højesterets og landsrettens praksis har dannet rammerne for Skatterådets behandling af de 18 anmodninger om bindende svar om anvendelsen af 15 pct.-reglen i værdiansættelsescirkulæret ved overdragelse af fast ejendom mellem nærtstående, som Skatterådet tog stilling til i september 2021.

Ved Skatterådets vurdering af, om der i de konkrete tilfælde forelå særlige omstændigheder, lagde rådet vægt på, om der var et eller flere konkrete holdepunkt/-er for, at værdiansættelsen efter 15 pct.-reglen ikke var udtryk for den reelle handelsværdi. Hvis dette var tilfældet, blev der herefter i rådets konkrete vurdering inddraget størrelsen af prisforskellen mellem overdragessummen og den værdi, der fremkom efter holdepunktet/-erne. Derudover blev den tidsmæssige sammenhæng mellem holdepunktet/-erne og overdragelsen, til en værdi opgjort efter værdiansættelsescirkulæret, inddraget i vurderingen.

I denne artikel gennemgås ovennævnte 18 sager, som belyser rækkevidden af 15 pct.-reglens anvendelsesområde og af begrebet særlige omstændigheder. Først gennemgås de bindende svar, hvor Skatterådet efter en konkret vurdering ikke statuerede, at der forelå særlige omstændigheder. Herefter vil de sager, hvor Skatterådet omvendt nåede frem til, at der forelå særlige omstændigheder, blive behandlet.

Skatterådssager – hvor der ikke blev statueret særlige omstændigheder

Skatterådet bekræfter i mange af de behandlede bindende svar, at 15 pct.-reglen finder anvendelse, og at reglen alene kan fraviges, når der foreligger særlige omstændigheder.

I følgende sager fandt Skatterådet således ikke, at der forelå særlige omstændigheder, og at 15 pct.-reglen derfor kunne finde anvendelse:

I SKM2021.492.SR erhvervede forældrene en campingplads i 1993. Ejertiden var 28 år. I sagen forudsatte Skatterådet, at værdien af ejendommen, ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen, ikke væsentlig ville overstige overdragelsessummen. Rådet forudsatte ligeledes, at der ikke ville blive givet gaver eller arveforsbud i væsentligt omfang til andre børn i forbindelse med overdragelsen.

I SKM2021.495.SR erhvervede forælderen en landbrugsejendom i 1986. Ejertiden var 35 år. I sagen forudsatte Skatterådet, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentligt ville overstige overdragelsessummen. Rådet forudsatte ligeledes, at der ikke ville blive givet gaver eller arveforsbud i væsentligt omfang til andre børn i forbindelse med overdragelsen.

I SKM2021.496.SR havde forælderen erhvervet en nedlagt landbrugsejendom i 1960. Ejertiden var 61 år. Skatterådet forudsatte, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentligt ville overstige overdragelsessummen. Rådet forudsatte ligeledes, at der ikke ville blive givet gaver eller arveforsbud i væsentligt omfang til andre børn i forbindelse med overdragelsen.

I SKM2021.497.SR erhvervede forælderen en udlejningsejendom med 5 lejligheder i 1970. Ejertiden var 51 år. Skatterådet forudsatte, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentligt ville overstige overdragelsessummen.

I SKM2021.499.SR erhvervede forældrene ejerlejligheden i 2010. Ejertiden var 11 år. Datteren overtog den eksisterende restgæld i ejendommen på 425.000 kr., og lånte samtidig differencen op til købesummen af sine forældre ved udstedelse af et anfordringslån. Skatterådet forudsatte, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentlig oversteg overdragelsessummen.

I SKM2021.500.SR erhvervede forældrene ejendommen i 1998. Ejertiden var 23 år. Skatterådet forudsatte, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentlig oversteg overdragelsessummen.

I SKM2021.501.SR erhvervede forældrene ejerlejligheden i juli 2006. Ejertiden var 15 år. Skatterådet forudsatte, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentlig ville overstige overdragelsessummen. Rådet forudsatte ligeledes, at der

ikke blev givet gaver eller arveforskud i væsentligt omfang til andre børn i forbindelse med overdragelsen.

I SKM2021.503.SR erhvervede forældrene huset i 1971. Ejertiden var 50 år. Forældrenes søn ville blive begunstiget i form af en skattefri årsgave på 50.000 kr., efter at ejendommen var overdraget til datteren. Skatterådet forudsatte, at der ikke i forbindelse med overdragelsen af ejendommen ville blive givet andre gaver end én gave på 50.000 kr. til spørgers søn. Denne gave blev ikke anset for at være en væsentlig gave, som kunne medføre, at der forelå særlige omstændigheder. Skatterådet forudsatte ligeledes, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentlig oversteg overdragelsessummen.

I SKM2021.494.SR erhvervede forælderen ejerlejligheden i juni 2018. Ejertiden var på 3 år og 2 måneder, og handelsprisen i 2018 var ca. 54 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet. Skatterådet henså til den tidsmæssige forskel mellem købet fra tredjemand og overdragelsen samt til prisforskellen mellem købsprisen ved handlen med tredjemand, og overdragelsessummen ved overdragelsen til datteren.

I SKM2021.530.SR erhvervede forælderen ejerlejligheden i december 2017. Ejertiden var på 3 år og 9 måneder, og handelsprisen i 2017 var ca. 138 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet. Skatterådet lagde vægt på den tidsmæssige forskel mellem købet fra tredjemand og overdragelsen samt på prisforskellen mellem købsprisen ved handlen med tredjemand, og overdragelsessummen ved overdragelsen til barnet ved vurderingen. Rådet henså til den procentuelle forskel, men også selve beløbets størrelse. Skatterådet forudsatte, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentlig oversteg overdragelsessummen.

I SKM2021.531.SR erhvervede forældrene villaen i januar 2018. Ejertiden var på 3 år og 8 måneder, og handelsprisen i 2018 var ca. 125 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet. Rådet lagde vægt på den tidsmæssige forskel mellem købet fra tredjemand og overdragelsen samt på prisforskellen mellem købsprisen ved handlen med tredjemand, og overdragelsessummen ved overdragelsen til barnet ved vurderingen. Rådet henså til den procentuelle forskel, men også selve beløbets størrelse. Skatterådet forudsatte, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke væsentlig oversteg overdragelsessummen.

I SKM2021.532.SR ville faren overdrage 2/3 af ejendommen for 4.025.000 kr. efter 15 pct.-reglen til sønnen. Faren erhvervede 1/3 af ejendommen i 2003 på markedsvilkår. I 2011 erhvervede faren resten ifm. arv. Sønnen påtænkte i forbindelse med overdragelsen at optage et realkreditlån, hvor størrelsen af lånet indikerede, at ejendommens værdi ville være vurderet ca. 21 pct. højere end overdragelsessummen opgjort efter 15 pct.-reglen. Rådet lagde vægt på, at en prisforskel på 21 pct. mellem overdragelsessummen og holdepunktet i form af realkreditbelåningen ikke kunne anses som væsentlig, når der ikke var andre holdepunkter.

Skatterådets sager, hvor der blev statueret særlige omstændigheder

I følgende sager fandt Skatterådet, at der forelå særlige omstændigheder, og at 15 pct.-reglen derfor ikke kunne finde anvendelse:

I SKM2021.493.SR erhvervede moderen ejerlejligheden i Aarhus i april 2019. Ejertiden var 2 år og 4 måneder, og handelsprisen i 2019 var ca. 74 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet. Rådet lagde vægt på prisforskellen mellem købsprisen ved handlen med tredjemand og overdragelsessummen ved overdragelsen til datteren samt på den tidsmæssige forskel mellem købet fra tredjemand og overdragelsen ved vurderingen.

I SKM2021.498.SR erhvervede forældrene ejendommen i juni 2018. Ejertiden var 3 år og 2 måneder, og handelsprisen i 2018 var ca. 110 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet. Rådet lagde vægt på prisforskellen mellem købsprisen ved handlen med tredjemand og overdragelsessummen ved overdragelsen til datteren samt på den tidsmæssige forskel mellem købet fra tredjemand og overdragelsen ved vurderingen.

I SKM2021.502.SR erhvervede forældrene ejendommen i juli 2019. Ejertiden var 2 år og 2 måneder, og handelsprisen i 2019 var ca. 57 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet. Rådet lagde vægt på prisforskellen mellem købsprisen ved handlen med tredjemand og overdragelsessummen ved overdragelsen til barnet samt på den tidsmæssige forskel mellem købet fra tredjemand og overdragelsen ved vurderingen.

I SKM2021.529.SR blev ejerlejligheden erhvervet af forælderen den 18. oktober 2017 for 4.495.000 kr. Ejertiden var 1 år og 10 måneder, og handelsprisen i 2017 var ca. 91 pct. højere end overdragelsessummen ved overdragelsen til barnet. Rådet lagde i den forbindelse vægt på prisforskellen mellem købsprisen ved handlen med tredjemand og overdragelsessummen ved overdragelsen til barnet samt på den tidsmæssige forskel mellem købet fra tredjemand og overdragelsen ved vurderingen.

I SKM2021.533.SR havde moren ejet ejendommen i en lang årrække og havde overtaget ejendommen ved skifteretsattest i 2008. Sønnen og svigerdatteren overtog ejendommen i 2019 og optog det første ud af to realkreditlån i september 2019, dvs., at den første del af lånoptagelsen skete ca. 2 måneder efter overtagelsen. Lånets størrelse indikerede, at ejendommens værdi var vurderet ca. 108 pct. højere end overdragelsessummen. Rådet lagde vægt på den tidsmæssige forskel mellem tidspunktet for det første realkreditlån, som blev optaget i september 2019, og tidspunktet for overdragelsen ved vurderingen. Rådet lagde endvidere vægt på den beløbsmæssige forskel mellem overdragelsessummen og holdepunktet i form af det først optagne realkreditlån. Rådet lagde i den forbindelse til grund, at renoveringerne ikke var foretaget forud for, at den første del af lånet blev bevilliget af realkreditinstituttet.

I SKM2021.534.SR havde forælderen erhvervet ejerlejligheden i 1999. Ejerlejlighedens handelsværdi blev af en ejendomsmægler vurderet ca. 1 år og 7 måneder, før Skatterådet tog stilling til den påtænkte familieoverdragelse. Mæglervurderingen var ca. 96 pct. højere end

overdragelsessummen opgjort efter 15 pct.-reglen. Rådet lagde vægt på prisforskellen mellem mægler vurderingen og overdragelsessummen ved overdragelsen til datteren samt på den tidsmæssige forskel mellem holdepunktet i form af mægler vurderingen og overdragelsen. Skatterådet lagde tillige vægt på forældrens ønske om at kompensere et andet barn for differencen mellem overdragelsessummen og ejerlejlighedens handelsværdi.

Opsummering

Fælles for ovennævnte sager, hvor Skatterådet ikke statuerer særlige omstændigheder, er, at forældrene har ejet ejendommene i en længere periode. Skatterådet har i flere af sagerne forudsat, at værdien af ejendommen ved lånoptagelse i forbindelse med overdragelsen ikke ville overstige overdragelsessummen væsentligt. Skatterådet har derudover forudsat, at der ikke ville blive givet gaver eller arveforskud i væsentligt omfang til andre børn i forbindelse med overdragelsen.

I de sager, hvor Skatterådet omvendt har statueret særlige omstændigheder, har Skatterådet lagt vægt på, at der var et eller flere konkrete holdepunkter for, at værdiansættelsen efter 15 pct.-reglen ikke var udtryk for den reelle handelsværdi, der fremkommer efter holdepunktet/-(erne), ligesom rådet har lagt vægt på den konkrete prisforskel mellem den ønskede værdiansættelse efter 15 pct.-reglen og forældrenes anskaffelsessum. Derudover har rådet lagt vægt på den konkrete tidsmæssige forskel.

I disse sager var der tale om følgende holdepunkter, som Skatterådet lagde vægt på:

- En faktisk handel foretaget mellem forælderen og en uafhængig part, forinden forælderen overdrog ejendommen til barnet.
- En (ønsket) realkreditbelåning af ejendommen.
- En mægler vurdering.
- En gave.

I forhold til det pris- og tidsmæssige aspekt viser afgørelserne som udgangspunkt, at jo længere den tidsmæssige forskel har været, jo større vægt har Skatterådet lagt på prisforskellen ved sin vurdering af, om der forelå særlige omstændigheder.

I SKM2021.498.SR hvor den tidsmæssige forskel var på 3 år og 2 måneder, og prisforskellen udgjorde 110 pct., statuerede Skatterådet særlige omstændigheder.

I SKM2021.494.SR hvor den tidsmæssige forskel var på 3 år og 2 måneder, og prisforskellen udgjorde 54 pct., statuerede Skatterådet derimod ikke særlige omstændigheder.

I SKM2021.530.SR hvor ejertiden var på 3 år og 9 måneder, og handelsprisen ca. 138 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet, statuerede Skatterådet ikke særlige omstændigheder. Skatterådet henså endvidere til selve beløbets størrelse.

I SKM2021.531.SR hvor ejertiden var på 3 år og 8 måneder, og handelsprisen i 2018 var ca. 125 pct. højere end den påtænkte overdragelsessum ved overdragelsen til barnet, statuerede Skatterådet ikke særlige omstændigheder. Ligesom i den foregående sag henså rådet til selve beløbenes størrelser.

Se også SKM2021.502.SR hvor den tidsmæssige forskel var på 2 år og 2 måneder, og prisforskellen udgjorde 57 pct. I denne sag statuerede Skatterådet særlige omstændigheder.

I to af sagerne, som omhandlede børnenes optagelse af realkreditbelåning eller ønske herom, indgik den tidsmæssige forskel og prisforskellen på samme måde i vurderingen.

I SKM2021.532.SR udgjorde den tidsmæssige forskel 0 måneder, og prisforskellen udgjorde 21 pct.

I SKM2021.533.SR udgjorde den tidsmæssige forskel 2 måneder, og prisforskellen udgjorde 108 pct. I den førstnævnte sag statuerede Skatterådet ikke særlige omstændigheder, mens rådet i sidstnævnte sag statuerede særlige omstændigheder.

Den gennemgåede praksis fra Skatterådet viser, at det altid vil bero på en samlet konkret vurdering af samtlige forhold i sagen, om 15 pct.-reglen i værdiansættelsescirkulæret efter omstændighederne kan finde anvendelse ved overdragelse af fast ejendom mellem nærtstående. I denne vurdering indgår holdepunkter, tid og pris. I den forbindelse vil evt. fremtidig doms- og administrativ praksis bidrage til yderligere at belyse anvendelsen af 15 pct.-reglen og rækkevidden af begrebet særlige omstændigheder.

Retsgrundlaget

Boafgiftsloven

§ 12, stk. 1, 1. punktum

Aktiver og passiver i dødsboer skal i boopgørelsen ansættes til deres handelsværdi, på den i boopgørelsen fastsatte opgørelsesdag.

[...]

§ 12, stk. 2, 1. og 4. punktum:

”Hvis en værdiansættelse ikke er baseret på en sagkyndig vurdering og told- og skatteforvaltningen finder, at værdiansættelsen ikke svarer til handelsværdien på de i stk. 1 nævnte tidspunkter, kan den ændre værdiansættelsen eller anmode skifteretten om at udmelde en eller flere sagkyndige til at foretage en vurdering efter § 93 i lov om skifte af dødsboer. [...] Hvis told- og skatteforvaltningen ændrer værdiansættelsen uden sagkyndig vurdering, kan boet inden 4 uger efter at have modtaget meddelelse om ændringen anmode skifteretten om at udmelde en eller flere sagkyndige til at foretage en vurdering efter § 93 i lov om skifte af dødsboer.

[...]

§ 27, stk. 1

En gaves værdi fastsættes til dens handelsværdi på tidspunktet for modtagelsen.

[...]

§ 27, stk. 2, 1. punktum

Finder told- og skatteforvaltningen, at en værdiansættelse ikke svarer til handelsværdien på tidspunktet for gavens modtagelse, kan den ændre værdiansættelsen inden 6 måneder efter anmeldelsens modtagelse.

Værdiansættelsecirkulæret nr. 185 af 17. november 1982 giver vejledende retningslinjer for værdiansættelsen af faste ejendomme

[...]

2. De aktiver, der omfattes af skatte- og afgiftsberegningen, ansættes normalt til deres værdi i handel ogandel på det tidspunkt, der er afgørende for afgiftsberegningen. Ved værdien i handel ogandel forstås det beløb, som aktivet vil kunne indbringe ved et salg i det åbne marked.
3. Hvis en fast ejendom er solgt under bobehandlingen, og salget er sket i det åbne marked, skal værdien beregnes på grundlag af salgssummen, som denne indgår i boet. Salgsomkostninger kan fradrages, og eventuelle sælgerpantebreve ansættes til kursværdi.

[...]

6. Den efter punkt 5 opgjorte kontantværdi sammenlignes med kontantejendomsværdien ved den senest forud for arveudlægget eller gaveoverdragelsen for boet eller parterne bekendtgjorte almindelige vurdering, årsvurdering, vurdering efter vurderingslovens § 4 eller § 4 A eller årsregulering i henhold til vurderingslovens § 2 A.

Hvis boets eller parternes værdiansættelse omregnet til kontantværdi højst er 15 pct. højere eller lavere end den nævnte kontantejendomsværdi, skal værdiansættelsen lægges til grund ved beregningen af arve- eller gaveafgiften.

Hvis værdiansættelsen omregnet til kontantværdi er mere end 15 pct. over eller under kontantejendomsværdien, bør værdiansættelsen ændres, således at den holdes inden for denne ramme, medmindre boet eller parterne har oplyst særlige omstændigheder, som begrunder, at man ikke følger denne fremgangsmåde. Som eksempel herpå kan nævnes en stærkt faldende prisudvikling for fast ejendom siden den senest bekendtgjorte ansættelse af kontantejendomsværdien.

[...]

8. Ved efterprøvelsen må der tages hensyn til faktiske og retlige ændringer, der måtte være indtruffet ved ejendommen, såsom bygningsforandringer, udstykninger eller ændret zonestatus, som endnu ikke har givet sig udslag i kontantejendomsværdien.
9. Hvis en ejerlejlighed ved den seneste ejendomsvurdering er ansat som en udlejet ejerlejlighed under hensyn til huslejerestriktioner, er den seneste kontantejendomsværdi

ikke et brugbart sammenligningsgrundlag, hvis ejerlejligheden ved arveudlægget eller gaveoverdragelsen er overdraget som »fri« ejerlejlighed.

I sådanne tilfælde bør skattemyndigheden foretage supplerende undersøgelser, f.eks. ved at indhente en udtalelse fra statsskattedirektoratet om ejerlejlighedens værdi i handel og Wandel på det tidspunkt, der er afgørende for værdiansættelsen.

[...]

48. Anvisningerne i dette cirkulære er vejledende ved efterprøvelsen af værdiansættelser i den enkelte boopgørelse eller anmeldelse. Særlige spørgsmål kan forelægges for statsskattedirektoratet eller skattedepartementet, jf. pkt. 16 i skattedepartementets cirkulære af 17. juni 1970.

Oversigt over Skatterådets afgørelser

SKM2021.496.SR

SKM2021.492.SR

SKM2021.497.SR

SKM2021.499.SR

SKM2021.503.SR

SKM2021.500.SR

SKM2021.501.SR

SKM2021.502.SR

SKM2021.493.SR

SKM2021.494.SR

SKM2021.498.SR

SKM2021.529.SR

SKM2021.530.SR

SKM2021.531.SR

SKM2021.532.SR

SKM2021.533.SR

SKM2021.534.SR

Ikke næringsdrivende ved handel med kryptovaluta

Skatterådet fandt i 2014, at bitcoins udgjorde en formuegenstand. Se SKM2014.226.SR. I samme afgørelse fandt Skatterådet, at bitcoins ikke var omfattet af de særlige kapitalgevinstlove, hvorefter bitcoins udgjorde et formuegode omfattet af statsskattelovens § 5.

I tiden fra 2014 og frem har Skatterådet behandlet en række sager om virtuelle valutaer, der har samme karakteristika som bitcoins. Se bl.a. SKM2018.130.SR om beskatningsmetoden, SKM2019.10.SR om mining af kryptovaluta og SKM2021.682.SR om erhvervsmæssig virksomhed.

I Skatterådets årsberetning fra 2018 blev en del af Skatterådets afgørelser om kryptovaluta fra det pågældende år beskrevet. Siden da er der sket en udvikling i teknologierne, og Skatterådet bliver stadig forelagt sager med nye typer virtuelle valutaer og andre lignende virtuelle aktiver til vurdering. Fælles for de sager, som Skatterådet har behandlet, er, at kryptovaluta med samme karakteristika som bitcoins fortsat anses for formuegoder omfattet af statsskattelovens § 5. Skatterådet har dog i enkelte tilfælde anset en konkret kryptovaluta for en finansiel kontrakt omfattet af kursgevinstlovens § 29.

Denne artikel omhandler Skatterådets første og eneste afgørelse vedrørende handelsnæring med kryptovaluta. Afgørelsen er truffet den 25. maj 2021, er offentliggjort som SKM2021.291.SR, og er påklaget til Skatteankestyrelsen.

Indledning

Skatterådet har ved SKM2021.291.SR taget stilling til en anmodning om bindende svar, hvorefter det ønskedes bekræftet, at spørgeren kunne anses for næringsdrivende med kryptovaluta.

Spørgeren erhvervede for første gang kryptovaluta tilbage i 2014. Denne oprindelige erhvervelse bestod alene af bitcoins. Spørgeren havde efterfølgende delt sin oprindelige erhvervelse op i to beholdninger bestående af en del, der ikke havde været genstand for køb og salg (en passiv beholdning) og en anden del, der fra indkomståret 2017, havde været genstand for køb og salg (en aktiv beholdning).

Anmodningen angik alene spørgsmålet om, hvorvidt den aktive beholdning kunne udgøre en selvstændig næringsvirksomhed.

Den passive beholdning var ikke omfattet af anmodningen, idet anskaffelsen af denne beholdning var foretaget før begyndelsen af spørgerens aktivitet med den aktive beholdning.

Næring

Næringsbegrebet har sin oprindelse tilbage fra de første indkomstskattelove, hvilket bl.a. kan ses af indkomstskatteloven fra 1810. Praksis om næring omhandler primært køb og salg af fast ejendom, aktier og værdipapirer. Hvad angår næring med aktier og værdipapirer, er beskattningen af disse aktiver reguleret ved særlovgivning i kraft af aktieavancebeskatningsloven og kursgevinstloven. Dog anses statsskattelovens bestemmelser fortsat som hovedreglen, hvilket bl.a. understreges af, at det i ejendomsavancebeskatningslovens § 1, stk. 2 fremgår, at loven ikke gælder for fortjeneste eller tab ved afståelse af fast ejendom, der er erhvervet som led i næring, hvilket derimod er omfattet af statsskatteloven.

Ved næring forstås den professionelle, omfattende og systematiske omsætning af den pågældende type aktiv, som sker med videresalg for øje og med det formål at opnå et samlet økonomisk overskud. Det er herudover en betingelse, at skatteyderen har erhvervet eller produceret det konkrete aktiv med henblik på senere salg med fortjeneste.

De faktiske omstændigheder i SKM2021.291.SR

Spørger var uddannet IT-programmør, og hans investeringer i kryptovaluta udsprang oprindeligt af en interesse for blockchainteknologien, men også fordi han vurderede, at bitcoins kunne blive fremtidens valuta og betalingsmiddel.

Udgangspunktet var således, at de oprindeligt erhvervede bitcoins aldrig skulle veksles tilbage til almindeligt anerkendt valuta eller videresælges.

Han havde tidligere været ansat i en bank, hvor han under sin ansættelse havde programmeret en funktionalitet i bankens porteføljevaltningssoftware, men opsagde i 2017 sit job for udelukkende at koncentrere sig om sine investeringer i kryptovaluta.

Spørgeren havde i øvrigt ikke handlet med værdipapirer eller finansielle instrumenter tidligere, og havde heller ikke udarbejdet algoritmer til handel med værdipapirer mv.

De investeringer, som spørger foretog, skete i en række forskellige kryptovalutaer. I 2017 begyndte han at sælge af sin beholdning. For indkomståret 2017 var det oplyst, at han foretog 4.646 transaktioner med en samlet handelsvolumen på ca. 160 mio. kr.

Spørger havde af den aktive beholdning solgt bitcoins og erhvervet øvrige kryptovalutaer. Han anvendte avancer fra realiserede bitcoins fra den aktive beholdning til at geninvestere i både utilitytokens og kryptovalutaer. Spørger havde primært investeret i kryptovalutaerne Dash, Ethereum, Bitcoin Cash, Ripple, Lisk, NEO og Vertcoin.

Den aktive beholdning blev handlet på daglig basis efter en handelsstrategi kaldet "day-trading", hvor de daglige ændringer i kurserne udnyttedes for at få gevinst.

På baggrund af sin interesse for området, sine mange handler og sin uddannelsesmæssige baggrund, arbejdede spørgeren desuden på at udvikle software, der kan handle med kryptovaluta.

For indkomståret 2017 realiserede spørger et skattepligtigt nettoresultat på omkring 5,4 mio. kr., hvorimod resultatet for 2018 og 2019 udgjorde henholdsvis ca. 100.000 kr. og et underskud på ca. 175.000 kr.

Forelå der næringsvirksomhed

Spørger anførte i sagen, at han igennem en længere årrække havde været tilknyttet kryptovalutamarkedet, og at han desuden havde været tilknyttet det finansielle marked og derfor besad særligt tekniske færdigheder, der gjorde ham i stand til at analysere et ellers meget volatilt marked.

På baggrund heraf fremførte spørgeren, at hans uddannelsesmæssige baggrund havde gjort ham i stand til at forstå, hvordan de forskellige kryptovalutaers bagvedliggende blockchain-teknologi fungerede. Kombineret med spørgerens tilknytning til den finansielle sektor havde denne viden givet ham muligheden for at opnå den mest professionelle tilgang til handel med kryptovaluta, og således gjort ham i stand til at håndtere handel med kryptovalutaer professionelt. Derudover havde han en forventning om at opnå stor fortjeneste.

Spørgeren anførte videre, at hans forvaltning af den aktive beholdning var blevet drevet og fortsat blev drevet på professionel vis med systematisk indkomsterhvervelse for øje, ligesom købene var sket med henblik på både investering i og videresalg af kryptovaluta.

Spørgeren fandt, at han i indkomståret 2017 havde foretaget ganske væsentlige investeringer i kryptovaluta i forhold til hans øvrige indkomst- og formueforhold. Omfanget af investeringerne havde således ganske væsentligt oversteget, hvad der måtte anses for at udgøre en gennemsnitlig anlægsinvestering i kryptovaluta. Den overvejende del af hans indkomst havde desuden i indkomståret 2017 udgjort indkomst fra handel med kryptovaluta.

Hensigten med omsætning af kryptovaluta med videresalg for øje, med det formål at opnå et samlet økonomisk overskud, havde til stadighed været til stede for så vidt angik den aktive beholdning. Dette fandt spørgeren understøttedes af de mange handler og det omfattende analysearbejde, der ligger til grund for handlerne.

Endvidere fandt spørgeren, at de kryptovalutaer, han havde handlet med, alle skulle behandles efter reglerne om beskatning af formuegenstande i henhold til statsskatteloven. Han fremførte, at der ikke var tale om aktiver, der skulle kategoriseres som optioner, futures, swap, fremtidige renteaftaler eller anden form for derivataftaler vedrørende værdipapirer, valutaer, renter eller andet, der ikke er omfattet af statsskatteloven.

Således fremhævede spørgeren, at han ikke havde foretaget transaktioner vedrørende terminskontrakter, købe- og salgsetter eller lignende.

På baggrund heraf var det spørgerens vurdering, at han skulle anses for næringsdrivende med køb og salg af kryptovaluta fra indkomståret 2017, og beskattes efter statsskatteloven herom.

Skatterådets afgørelse

Skattestyrelsen gjorde i sin indstilling opmærksom på, at en meget stor del af spørgers handler for indkomståret 2017 og frem overvejende var foretaget på en enkelt vekslingsstjeneste, hvor det af dennes hjemmeside fremgik, at der på tjenesten kan handles to typer af futures, såkaldte perpetual contracts og future kontrakter.

Perpetual contracts er et finansielt produkt i form af en future uden udløbsdato, og som følger priserne på et underliggende index. Så vidt ses kan der hverken købes eller sælges bitcoins hos den pågældende vekslingsstjeneste. Der kan alene foretages handel med forskellige finansielle produkter, hvor værdien afhænger af prisen på bitcoins. Gevinsten afregnes desuden i bitcoins.

Skatterådet fandt, at sådanne handler anses for finansielle kontrakter, hvilke beskattes efter kursgevinstlovens § 29, efter hvilken bestemmelse der ikke sondres mellem fx spekulation og næring mv. Herved er der gjort op med beskattningen af de pågældende finansielle kontrakter, og at disse allerede af denne grund ikke skal beskattes efter reglerne om handelsnæring i statsskattelovens §§ 4-5.

For spørgerens øvrige handelsaktivitet fandt Skatterådet, at der ved vurderingen kan henses til de praksisskabte kriterier, der er udledt omkring handelsnæringsbegrebet i statsskattelovens § 5, stk. 1, litra a, og at de almindelige kriterier for handelsnæring med en aktivtype også må gælde for handel med kryptovaluta.

Ved vurdering af om der foreligger næringsvirksomhed, lægges der efter praksis bl.a. vægt på antallet af handler, handlernes systematiske karakter, sammenhængen med skatteyderens hovederhverv, fortjenestens eller dispositionernes vægt i skatteyderens samlede økonomi, skatteyderens professionelle tilknytning til det relevante marked, om aktivet er egnet til investeringsaktiv mv., og om handlen er anlagt med det formål at opnå et samlet økonomisk overskud. Næringshensigten skal foreligge på anskaffelsestidspunktet.

Skatterådet fandt herefter, at det i vurderingen af, om der foreligger næringsvirksomhed, er afgørende, at den pågældende har eller har haft en professionel tilknytning til markedet for handel med kryptovaluta eller lignende aktiver. For at en privatperson kan siges at arbejde professionelt med handel med kryptovaluta, må det være det klare udgangspunkt, at den pågældende skal have haft en professionel tilknytning til de vekselstjenester, handelsplatforme eller hjemmesider, der køber og sælger kryptovaluta, og at der er handlet kryptovaluta på vegne af andre. Dette var ikke tilfældet i den foreliggende sag.

Derudover bemærkede Skatterådet, at spørgerens virksomhed heller ikke var anlagt med det formål at opnå et samlet økonomisk overskud. Der var således ikke forud for virksomhedens opstart udarbejdet forretningsplaner eller andet, der viste, at virksomheden var tilrettelagt på en måde, hvorefter der ville være en løbende omsætning. Derudover er de pågældende virtuelle valutaers volatilitet i praksis særdeles vanskelige at tilrettelægge virksomhed efter

med en systematisk og regelmæssig indtjening. Der har i det konkrete tilfælde været store udsving i spørgers indtjening, idet det bemærkes, at der ikke forelå en nøjagtig opgørelse over omsætningen, der var rensat for handlerne omfattet af kursgevinstlovens § 29.

Skatterådet fandt herefter, at spørgeren ikke kunne anses for næringsdrivende med køb og salg af kryptovaluta for indkomståret 2017 og frem. Der blev herved henset til, at spørgeren ikke havde den for næring med handel med kryptovaluta fornødne professionalisme, allerede fordi spørgeren ikke havde været ansat i en virksomhed, der drev næringsvirksomhed med handel med kryptovaluta eller lignende aktiver, ligesom handlen heller ikke i skattemæssig henseende i fornødent omfang var tilrettelagt med henblik på en systematisk omsætning og rentabel drift.

Regelgrundlaget

Statsskatteloven

§ 4

Som skattepligtig indkomst betragtes med de i det følgende fastsatte undtagelser og begrænsninger den skattepligtiges samlede årsindtægter, hvad enten de hidrører herfra landet eller ikke, bestående i penge eller formuegoder af pengeværdi, således f eks:

- a) af agerbrug, skovbrug, industri, handel, håndværk, fabriksdrift, søfart, fiskeri, eller hvilken som helst anden næring eller virksomhed, så og alt, hvad der er oppebåret for eller at anse som vederlag for videnskabelig, kunstnerisk eller litterær virksomhed eller for arbejde, tjeneste eller bistandsydelse af hvilken som helst art;
- b) af bortforpagtning, bortfæstning eller udleje af rørligt og urørligt gods, såvel som af vederlagsfri benyttelse af andres rørlige eller urørlige gods. Lejeværdien af bolig i den skattepligtiges egen ejendom beregnes som indtægt for ham, hvad enten han har gjort brug af sin beboelsesret eller ej; værdien ansættes til det beløb som ved udleje kunne opnås i leje af vedkommende ejendom eller lejlighed, dog af den, når særlige forhold måtte gøre denne målestok mindre egnet, kan ansættes skønsmæssigt;
- c) af et embede eller en bestilling, såsom fast lønning, sportler, embedsbolig, naturalydelse, emolumenter, kontorholdsgodtgørelse (med hensyn til kontorudgift er jf. § 6 b), samt pension, ventepenge, gaver (jf. dog herved bestemmelsen i § 5 b), understøttelser, klosterhævning, livrente, overlevelsere, aftægt og deslige;
- d) af tiender;
- e) af rente eller udbytte af alle slags obligationer, aktier og andre inden- eller udenlandske pengeeffekter, så og af udestående fordringer og af kapitaler, udlånte her i landet eller i
- f) udlandet, med eller uden pant, mod eller uden forskrivning. Som udbyttet af aktier og andelsbeviser skal anses alt, hvad der af vedkommende selskab er udbetalt aktionærer eller andelshavere som en del af det af selskabet i sidste eller i tidligere regnskabsår indtjente overskud, hvad enten udbetalingen finder sted som dividende, som udlodning

ved selskabets likvidation eller lignende eller ved udstedelse af friaktier. Friaktier, der tildeles et selskabs aktionærer, bliver at henregne til modtagerens indkomst med et beløb, svarende til deres pålydende, og i tilfælde, hvor aktier udstedes mod vederlag, som dog er mindre end deres pålydende, skal et beløb, svarende til forskellen mellem tegningskursen og aktiernes pålydende, ligeledes medregnes til modtagerens skattepligtige indkomst.

- g) af lotterispil, samt andet spil og væddemål.

§ 5

Til indkomsten henregnes ikke:

- a) formueforøgelse, der fremkommer ved, at de formuegenstande, en skattepligtig ejer, stiger i værdi – medens der på den anden side ikke gives fradrag i indkomsten for deres synken i værdi -, eller indtægter, som hidrører fra salg af den skattepligtiges ejendele (herunder indbefattet værdipapirer) for så vidt disse salg ikke henhører til vedkommendes næringsvej, for eksempel handelsvirksomhed med faste ejendomme, eller er foretaget i spekulationsøjemed, i hvilke tilfælde den derved indvundne handelsfortjeneste henregnes til indkomsten, ligesom også eventuelt tab kan fradrages i denne. Ved salg af fast ejendom samt aktier og lignende offentlige værdipapirer, der er indkøbt eft er 1. januar 1922, anses spekulationshensigt at have foreligget, når salget sker inden 2 år efter erhvervelsen, medmindre det modsatte godtgøres at være tilfældet;
- b) gaver, der falder ind under afsnit II i lov om afgift af dødsboer og gaver, samt formueforøgelse, som hidrører fra arv og forskud på falden arv eller fra indgåelse af ægteskab, udbetaling af livsforsikringer, brandforsikringer og deslige;
- c) de indtægter, der hidrører fra kapitalforbrug eller optagelse af lån;
- d) (Ophævet).
- e) - - -

Den under a og b omhandlede formueforøgelse, ligesom også den formueformindskelse, der fremkommer ved formuegenstandes synken i værdi, kommer derfor kun i betragtning, for så vidt som formuens udbytte derved er blevet forøget eller formindsket, og da kun med beløbet af den således fremkomne udbytteforøgelse eller udbytteformindskelse.

Kursgevinstloven

§ 29

Skattepligtige omfattet af § 2, eller § 12 skal medregne gevinst og tab på terminkontrakter og aftaler om køberetter og salgsretter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Gevinst og tab medregnes efter de regler, der er angivet i dette kapitel og i kapitel 7.

Stk. 2. Terminkontrakter omfatter ikke aftaler, hvor afviklingstidspunktet ligger senere end aftaletidspunktet, når afvikling finder sted inden for den afviklingsfrist, der på området anses for at være sædvanlig.

Stk. 3. Dette kapitel og kapitel 7 gælder også gevinst og tab på fordringer, der ikke er omfattet af §§ 4 og 5, hvis fordringen reguleres helt eller delvis i forhold til udviklingen i priser og andet på værdipapirer, varer og andre aktiver m.v., når blot udviklingen er af en karakter, som kan lægges til grund i en finansiel kontrakt, jf. dog § 10. Dette kapitel og kapitel 7 gælder dog ikke, hvis fordringen alene reguleres i forhold til udviklingen i de af Danmarks Statistik beregnede forbrugerprisindeks eller nettoprisindeks. Dette kapitel og kapitel 7 gælder heller ikke, hvis fordringen alene reguleres i forhold til udviklingen i tilsvarende officielle forbrugerprisindeks eller nettoprisindeks inden for Den Europæiske Union eller dens medlemsstater. Dette kapitel og kapitel 7 gælder altid for fordringer, der ganske vist opfylder betingelserne i 2. og 3. pkt. for ikke at være omfattet, men som herudover reguleres helt eller delvis i forhold til udviklingen i et andet grundlag, jf. 1. pkt. og for fordringer, som reguleres på grundlag af valuta og prisindeks som nævnt i 2. og 3. pkt., der ikke vedrører samme område. Prisindeks i et land, der deltager i euroen, og euroen antages at vedrøre samme område.

Oversigt over Skatterådets afgørelser

SKM2021.291.SR

Moms og kædehandel – hvem har arrangeret transporten

Før 2020 indeholdt EU-reglerne ikke fælles regler for den momsmæssige behandling af kædehandel. Det betød, at EU-landene udviklede forskellig praksis for behandlingen af kædehandel.

Ved direktiv 2018/1910/EU indførte EU's ministerråd derfor en ny artikel 36 a i momssystemdirektivet. Bestemmelsen blev med virkning fra 1. januar 2020 indsat i momsloven som § 14 a. Bestemmelsen betyder, at i forbindelse med kædehandel i EU er det som udgangspunkt salget til den virksomhed, der har arrangeret transporten af varerne, som skal anses for den grænseoverskridende transaktion.

De salg, som ligger før, er indenlandske transaktioner i afsendelseslandet. De salg, som ligger efter, er indenlandske salg i ankomstlandet. Der er ikke i forarbejderne til den nye direktivbestemmelse taget stilling til, hvem der ved anvendelsen af momslovens § 14 a skal anses for at have arrangeret transporten.

Skatterådet har i 2020 fået mulighed for at tage stilling til, hvilket led i kæden der i en bestemt type for kædehandel skal anses for arrangør af transporten. Skatterådet har også i en sag taget stilling til, om der var én eller flere transportere. Sagerne er offentliggjort som SKM2021.55.SR og SKM2021.560.SR.

Indledning

Som led i den såkaldte Quick-fix pakke blev der 1. januar 2020 indført en særlig bestemmelse i momsloven om kædehandel.

Hvad er kædehandel?

Ved kædehandel forstås, at der sker flere salg, men kun én transport af varen. Med andre ord forsendes eller transporteres varen direkte fra den første sælger i kæden til den sidste køber i kæden.

Kædehandel i forbindelse med EU-handel

En virksomhed skal ved salg af en vare til en anden virksomhed, i tilfælde hvor varen forsendes fra et EU-land til et andet EU-land i forbindelse med salget, i princippet betale moms i det land, hvor fra varen forsendes eller transporteres. Dette grænseoverskridende salg har dog 0-sats (momsfritagelse med fradragsret). Køberen skal så betale erhvervsmoms i det land, hvortil varen forsendes eller transporteres. Sælger skal indberette salget til skattemyndighederne. Disse regler skaber en særlig udfordring i forbindelse med kædehandel.

Den særlig udfordring består i, at det for hver enkelt salg (led i kæden) skal fastlægges:

- 1) Om sælger skal betale moms på normal vis i det land, hvorfra varen sendes eller transporteres.
- 2) Om sælger skal betale moms til 0-sats i det land, hvorfra varen sendes eller transporteres samtidig med, at køber skal betale erhvervsmoms i det land, hvortil varen sendes eller transporteres.
- 3) Om sælger skal betale moms på normal vis i det land, hvortil varen sendes eller transporteres.

Før 2020 indeholdt EU-reglerne ikke fælles regler for den momsmæssige behandling af kædehandel. Det betød, at EU-landene udviklede forskellig praksis for behandlingen af kædehandel. Nærmere bestemt havde EU-landene udviklet forskellige nationale løsninger i deres praksis på spørgsmålet om, hvilket salg i en kæde, som mulighed 2 skal anvendes på – dvs., hvilket led som reelt anses som det grænseoverskridende salg med 0-sats og erhvervsmoms.

Nogle EU-lande lagde særligt vægt på, hvilket led i kæden (arrangøren af transporten), som sender eller transporterer varen, eller lader tredjemand sende eller transportere varen på sine vegne. Andre EU-lande, herunder Danmark, havde særligt lagt vægt på, om køber har oplyst et udenlandsk momsregistreringsnummer til sælger i forbindelse med købet.

Ved direktiv 2018/1910/EU indførte EU's ministerråd derfor en ny artikel 36 a i momssystemdirektivet. Bestemmelsen blev med virkning fra 1. januar 2020 indsat i momsloven som § 14 a.

Bestemmelsen præciserer leveringsstedet (det momsmæssige beskatningssted) i forbindelse med kædehandel mellem virksomheder. Efter bestemmelsen skal mulighed 2 (den grænseoverskridende handel) anvendes på salget til en mellemhandler. Ved mellemhandleren forstås den sælger i kæden (arrangøren af transporten), som enten selv sender eller transporterer varerne, eller på sine vegne lader en tredjemand sende eller transportere varerne. Mellemhandleren har dog mulighed for at beslutte, at mulighed 2 i stedet skal anvendes på mellemhandlerens eget salg til sin kunde. Det vil dog kræve, at mellemhandleren er momsregistreret i det land, hvorfra varen sendes eller transporteres, og at mellemhandleren har meddelt dette momsregistreringsnummer til sin sælger.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på den situation, hvor det er den første sælger i kæden, der foretager sendelsen eller transporten, eller lader tredjemand foretage sendelsen eller transporten for sin regning. Sendelsen eller transporten kan nemlig kun henføres til det første salg. Tilsvarende finder bestemmelsen ikke anvendelse i den situation, hvor det er den sidste køber i kæden, der foretager sendelsen eller transporten, eller lader tredjemand foretage sendelsen eller transporten for sin regning. Sendelsen eller transporten kan nemlig kun henføres til det sidste salg.

Det fortsatte problem – hvem har ladet tredjemand forsende eller transportere varerne?

Der er ikke i forarbejderne til den nye direktivbestemmelse taget stilling til, hvem der ved anvendelsen af momslovens § 14 a skal anses for at have forsendt eller transporteret varerne, eller på sine vegne ladet en tredjemand forsende eller transportere varerne. Det har betydet, at EU-landene påny har udviklet hver sin praksis. Det er særligt et problem i de situationer, hvor der ikke er personsammenfald mellem den, der står for transporten, den, der betaler for transporten, og den, der bærer den civile retlige risiko for varernes hændelige undergang. Hvem af de tre skal anses for at have arrangeret transporten?

Der er derfor igangsat et udvalgsarbejde i EU-regi. Det foregår i en undergruppe til EU VAT Forum, som er oprettet af Europa-Kommissionen, der er formand for og sekretariat for EU VAT Forum. Medlemmerne består af skattemyndigheder, erhvervsorganisationer m.fl. EU VAT Forum kan diskutere praktiske spørgsmål om administrationen af momsreglerne. Arbejdet i EU VAT Forum vedrørende problemerne med kædehandelsreglerne kan derfor alene indgå som inspiration for Kommissionen og medlemslande. Evt. vejledende retningslinjer for, hvem der skal anses for at have ladet tredjemand forsende eller transportere varerne, er derfor noget, der skal behandles i EU's momskomité. Evt. bindende bestemmelser er noget, som skal vedtages af EU's ministerråd. Arbejdet er derfor på et forberedende stadium.

Skatterådets afgørelse – SKM2021.55.SR

I 2021 tog Skatterådet i besvarelsen af anmodningen om et bindende svar stilling til, hvem der havde ladet tredjemand forsende eller transportere varerne. Efter en samlet og konkret vurdering var det Skatterådets opfattelse, at sælger 2 i det konkrete tilfælde skulle anses for den, der stod for transporten.

Der var lagt vægt på, at det var oplyst, at det var sælger 2's hovedopgave at koordinere flytningen, at omkostningerne for forsendelsen blev viderefaktureret fra sælger 1 til sælger 2, at sælger 2 ikke viderefakturerede omkostningerne for forsendelsen til sin kunde, samt at sælger 2 ikke har oplyst sit momsnummer udstedt i afsendelseslandet til sælger 1. Det forhold, at sælger 2's kunde bar risikoen for varernes hændelige undergang kunne derfor ikke medføre et andet resultat.

Dette medførte, at salget fra sælger 2 til sin kunde (sidste led i kæden/spørger) skulle anses for et indenlandsk salg i Danmark. Skatterådet kunne derfor ikke bekræfte, at reglerne om erhvervslovslovs moms og omvendt betalingspligt fandt anvendelse på sidste led/spørger.

En eller flere transporter – SKM2021.560.SR

Ved anvendelsen af bestemmelsen i momslovens § 14 a kan det også være nødvendigt at tage stilling til, om der er en eller flere transporter.

I 2021 tog Skatterådet i besvarelsen af anmodningen om et bindende svar stilling til, om et ophold i Danmark betød, at der var to transporter. Først fra et EU-land til Danmark, og dernæst

fra Danmark til et tredje EU-land. Modsat spørger fandt Skatterådet, at der trods opholdet i Danmark kun var en transport af varerne mellem de to andre EU-lande.

Skatterådet lagde i den forbindelse vægt på, at der ikke foretages yderligere arbejde på varerne i Danmark, at de midlertidige stop i Danmark udelukkende sker af logistkæssige årsager, og at slutkøberen er identificeret allerede på det tidspunkt, hvor varerne transporteres fra det første EU-land, samt at opholdet/afbrydelsen af transporten i Danmark allerede er planlagt på det tidspunkt, hvor varerne afsendes fra det første EU-land.

Regelgrundlaget

Momslovens § 14 a, stk. 1-3, har følgende ordlyd:

§ 14 a. Når samme varer leveres successivt og disse varer forsendes eller transporteres fra et EU-land til et andet EU-land direkte fra den første leverandør til den sidste kunde i kæden, henføres forsendelsen eller transporten kun til leveringen til melleghandleren.

Stk. 2. Uanset stk. 1 henføres forsendelsen eller transporten kun til leveringen af varen foretaget af melleghandleren, hvis melleghandleren har meddelt leverandøren det momsregistreringsnummer, som vedkommende er blevet tildelt af det EU-land, hvorfra varerne forsendes eller transporteres.

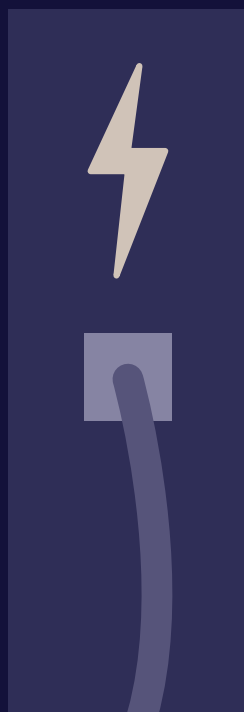
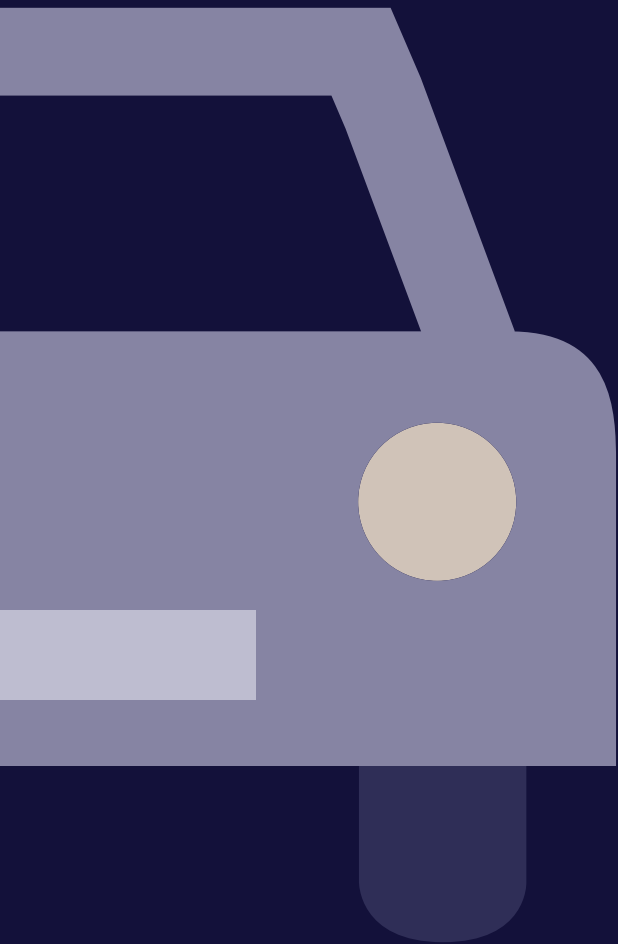
Stk. 3. Ved anvendelsen af stk. 1 og 2 forstås ved »melleghandler« enhver leverandør i kæden bortset fra den første leverandør, som enten selv forsender eller transporterer varerne eller på sine vegne lader en tredjemand forsende eller transportere varerne.

Oversigt over afgørelser

SKM2021.55.SR

SKM2021.560.SR

Godtgørelse af elafgift for erhvervs- mæssige elbil-ladestandere

Skatterådet har også i 2021 taget stilling til, hvorvidt forskellige forretningsmodeller for opladning af batterier til elbiler opfylder kravene for tilbagebetaling af elafgift i den såkaldte særordning. Se SKM2021.121.SR, SKM2021.283.SR, SKM2021.379.SR, SKM2021.354.SR og SKM2021.474.SR.

Særordningen er formuleret i en kort paragraf i en ændringslov fra 2012. Ordningen er fra en tid, hvor erfaringerne med elbiler var begrænsede. I takt med det stigende antal elbiler på vejene, er der opstået nye forretningsmodeller for opladning af batterier til elbiler. Det har givet anledning til afgiftsmæssige spørgsmål. I lighed med tidligere var fokusområdet i 2021 for Skatterådets afgørelser vedrørende særordningen:

- Kan virksomheder med ladestandere til opladning af batterier i elbiler få tilbagebetalt elafgift på elektricitet til opladning?

Afgørelserne bidrager til at klarlægge særordningens regler om tilbagebetaling af elafgift.

Skatterådets afgørelser har bl.a. belyst kravene til ladestandere, virksomhedens egen regning og risiko, fakturerings- og dokumentationskrav og forhold til afgiftsregler for vedvarende energi.

Særordningens regler om godtgørelse af elafgift for elektricitet anvendt erhvervsmæssigt i ladestandere til opladning af batterier i elbiler fremgår af § 21 i ændringslov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer. Der er tale om en ordning, der alene fremgår af denne ændringslov, og som dermed ikke er indeholdt i elafgiftsloven.

Da særordningen er tidsbegrænset, vil godtgørelsen ophøre på et senere tidspunkt. Parallelt hermed er der vedtaget en ændring af elafgiftsloven om, at loven skærpes, således at der i stedet for den almindelige godtgørelse af elafgift opkræves fuld elafgift for el til opladning af elbiler til både erhvervsmæssig og privat brug på et senere tidspunkt. Virkningstidspunktet for ophøret af både særordningen og den parallelle godtgørelsesmulighed i elafgiftsloven er den 1. januar 2031, jf. lov nr. 203 af 13. februar 2021. Derefter vil der skulle opkræves fuld elafgift af al elektricitet til opladning af elbiler til både erhvervsmæssig og privat brug ifølge den nugældende lovgivning, der træder i kraft på det tidspunkt.

Indledning

Før særordningen indførtes, var det kun elafgiftslovens regler om godtgørelse af elafgift, der var gældende.

Grundprincippet i elafgiftsloven er, at der skal betales fuld afgift af elforbrug i almindelige husholdninger m.v., mens momsregistrerede virksomheder, som udgangspunkt, har ret til godtgørelse af afgiften bortset fra 0,4 øre pr. kWh. Muligheden for godtgørelse af elafgiften gives højest i samme omfang, som virksomheden har momsfradrag. Derudover gælder der bl.a. et forbrugskriterium, hvorefter det er en betingelse for godtgørelse, at elektriciteten skal forbruges af virksomheden selv og dermed ikke videresælges. Endvidere er det et krav, at fakturaen vedrørende den afgiftspligtige elektricitet er udstedt til virksomheden og dermed ikke til virksomhedens kunder.

På baggrund af en konkret sag forelagt for Skatterådet i 2010 og det opfølgende styresignal SKM2011.259.SKAT, viste det sig, at den generelle ordning med godtgørelse i elafgiftsloven ikke indebar ensartet afgiftsmæssig behandling af virksomheder med erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler. Dette gav anledning til vedtagelse af særordningen i ovennævnte ændringslov fra 2012.

Efter særordningen kan ladestandervirksomheder få afgiftsgodtgørelse for el anvendt til opladning af elbiler, men uden at alle de generelle betingelser for godtgørelse i elafgiftsloven skal være opfyldt. Særordningens regler udgør således et tillæg og en undtagelse til elafgiftslovens regler.

Med særordningen skete der en udvidelse af adgangen til godtgørelse af elafgift af elektricitet forbrugt til erhvervsmæssig opladning af batterier i registrerede elbiler. Særordningen er ifølge forarbejderne tiltænkt at skulle gælde alle kendte forretningsmodeller for erhvervsmæssig opladning af batterier til elbiler. Ordningen gælder ikke for private.

Kravene for tilbagebetaling af elafgift efter særordningen fremgår af ændringslovens bestemmelser, og er uddybet i lovforarbejderne hertil.

Bl.a. følgende krav er i henhold til ændringslovens bestemmelser knyttet til virksomheders ret til afgiftsgodtgørelse for elforbrug til opladning af batterier i registrerede elbiler:

1. Virksomheden skal erhvervsmæssigt forbruge elektriciteten anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler.
2. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskifte stationer.
3. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om afgift af elektricitet §§ 11, 11 a og 11 c.

4. Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme.
5. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestanderne, herunder hurtigladere, og på batteriskifte stationer.

Det bemærkes, at forbrugskriteriet i nr. 1 ovenfor er et særskilt forbrugskriterium, som betyder, at elektriciteten forbruges i ladestanderen, og det kan ikke overføres på andre områder.

Det fremgår bl.a. af lovforarbejderne, at der kan ydes godtgørelse af elafgift af elektricitet, der anses for leveret af virksomheden på de af virksomheden drevne ladestanderne, placeret hos husholdningerne, men hvor elektriciteten kommer fra husholdningens normale elforsyning, og hvor elregningen (fakturaen), inkl. moms, er udstedt til og betales af husholdningen.

I det følgende foretages en gennemgang af Skatterådets afgørelser i 2021, der har bidraget til at klarlægge særordningens regler om tilbagebetaling af elafgift, herunder krav til ladestanderne, virksomhedens egen regning og risiko, fakturerings- og dokumentationskrav og forhold til regler for vedvarende energi.

Krav til elmålerens placering

I SKM2021.283.SR tog Skatterådet stilling til, om spørger kunne opnå godtgørelse for elafgift af el anvendt i ladestanderne, hvor spørger stiller servicebil og ladestander til rådighed for sine medarbejdere. Den el, der anvendes til opladning af elbiler via ladestander, blev afregnet af medarbejderen.

Måleren, der måler elforbruget i ladestanderen, var ikke placeret i ladestanderen, men derimod ved medarbejderens husstands el-tavle. Det var påtænkt, at måleren skulle placeres som en separat gruppeafdækning/boks, som udgjorde udvidelsen af el-tavlen med det til el-ladeboksen hørende materiel. I denne afdækning/boks skulle der placeres en kombineret gruppeafbryder/RCD-relæ samt en MID-bimåler.

Spørgsmålet herefter var, om spørger opfyldte kravet om måling efter særordningen for at opnå godtgørelse for elafgift af el anvendt i ladestanderne opstillet hos dennes medarbejder.

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at kravet om måling efter særordningen var opfyldt. Dette blev begrundet med, at det fremgår af § 21 i ændringslov nr. 1353 af 21. december 2012, at det er et krav, at elforbruget anvendt i ladestanderen skal opgøres gennem måling, hvor det af lovforarbejderne til bestemmelsen uddybende fremgår, at måleren skal være placeret i ladestanderen. Det underbygges af skatteministerens besvarelse af høringsvar i forbindelse med behandlingen af lovforslaget.

Kravet om, at måleren skal være placeret i ladestanderen, er tydeliggjort af Skatterådet med afgørelse SKM2021.283.SR. Det vil sige, at der udelukkende kan gives godtgørelse for elafgift af el anvendt til opladning af elbiler efter særordningen, når dokumentationen af forbruget af elektricitet stammer fra en måler, der er placeret i ladestanderen.

Virksomhedens regning og risiko m.v.

Det er bl.a. et krav for godtgørelse for elafgift af el anvendt i ladestandere til opladning af elbiler efter særordningen, at virksomheden driver ladestanderen for egen regning og risiko. Hvornår virksomheden anses for at gøre dette, har Skatterådet i SKM2020.12.SR taget stilling til. Der er i 2021 sket en yderligere afklaring vedrørende denne betingelse med afgørelserne SKM2021.121.SR, SKM2021.354.SR og SKM2021.379.SR.

Skatterådets afgørelse SKM2020.12.SR omhandlede den situation, hvor ejerskabet af ladestandere ikke var hos spørger, men hos kunden, og hvor ladestanderne blev drevet for spørgers regning og risiko, og spørger havde driftsansvaret for disse ladestandere. Skatterådet skulle tage stilling til, om det ejendomsretlige ejerforhold af ladestandere er afgørende for muligheden for godtgørelse efter særordningen.

Skatterådet fandt, at det ejendomsretlige ejerforhold vedrørende ladestanderen ikke er afgørende for muligheden for godtgørelse efter særordningen. Det afgørende er derimod, at ladestanderen drives for virksomhedens regning og risiko. Disse krav opfyldte spørger i sagen, da spørger var ansvarlig for driften af ladestanderen, hvilket betød, at spørger bl.a. stod for udbedring af fejl, skader og mangler, og bar risikoen for ladestanderens hændelige undergang.

I afgørelse SKM2021.121.SR tog Skatterådet stilling til, hvorvidt betingelserne for godtgørelse efter særordningen var opfyldt for ladestandere med forskellige abonnementsordninger, som kunne omfatte privatkunder, billeasingsselskaber og firmabilister, og hvor der kunne være to eller tre parter involveret i en abonnementsordning. Skatterådet skulle tage stilling til, om godtgørelsesmuligheden efter særordningen er indskrænket af, hvor mange parter, der er involveret i en abonnementsordning vedrørende ladestandere.

Skatterådet fandt, at det ikke har betydning, at en billeasingvirksomhed tegner et abonnement hos en ladestandervirksomhed, der stiller en ladestander til rådighed, hvor denne ladestander placeres hos billeasingkunden. Det afgørende for, om ladestandervirksomheden er berettiget til godtgørelse af elafgiften, er, at den driver ladestanderen for egen regning og risiko, hvilket var tilfældet.

Det blev endvidere bekræftet, at det var uden betydning for ladestanderens drift, om ladestandervirksomheden havde risikoen for udsving i elpriserne.

I afgørelse SKM2021.354.SR var der tale om en situation, hvor kunden, udover en fast abonnementsbetaling, afholdt særskilte udgifter til en ny ladestander, såfremt ladestanderen på grund af almindelig ælde og slitage ikke længere fungerede.

Skatterådet fandt, at hvis kunden, udover den faste abonnementsbetaling, afholder særskilte udgifter til en ny ladestander, når ladestanderen på grund af almindelig ælde og slitage ikke længere fungerer, opfylder ladestandervirksomheden ikke betingelsen om, at ladestanderen drives for virksomhedens regning og risiko, hvorfor ladestandervirksomheden ikke kunne få godtgørelse af elafgiften efter særordningen. Skatterådet har med sagen således fastslået, at

kriteriet regning og risiko ikke anses for at være opfyldt, hvis kunden har udgifter eller ansvar ud over den faste abonnementsbetaling.

Skatterådet har yderligere præciseret kriteriet regning og risiko med SKM2021.379.SR. I sagen var der tale om en ladestandervirksomhed, der tilbød sine kunder abonnementsløsninger, hvor ladestandervirksomheden alene står for to aftalte årlige servicebesøg/reparation af ladestanderen. Desuden bar ladestandervirksomheden ikke den økonomiske risiko ved ladestanderens hændelige undergang.

Skatterådet fandt, at ladestandervirksomheder ikke opfylder betingelsen om regning og risiko i særordningen, når de tilbyder deres kunder abonnementsordninger, hvor ladestandervirksomheden alene står for to årlige serviceringer/reparationer af ladestanderen, og ikke bærer risikoen for bl.a. ladestanderens hændelige undergang.

Fakturerings- og dokumentationskrav

Det er bl.a. et krav for, at en ladestandervirksomhed kan opnå godtgørelse af elafgift af den anvendte el i ladestandere til opladning af batterier i elbiler efter særordningen, at virksomheden ud over måling skal kunne dokumentere tilbagebetalingskravet ved at fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere. Rækkevidden af dette krav tog Skatterådet stilling til i afgørelsen SKM2021.384.SR.

I SKM2021.384.SR, afgjorde Skatterådet, at det ikke er afgørende for ladestandervirksomhedens mulighed for godtgørelse af elafgift i forbindelse med opladning af elbiler, hvilken part i aftalen, der vælger at afholde omkostningen til elektricitet. I sagen var det ladestandervirksomhedens kunde i form af en boligforening, der afholdt omkostningen til elektricitet. Skatterådet fandt, at det afgørende er, at kunden (boligforeningen) kan dokumentere over for ladestandervirksomheden, at der er betalt fuld afgift af den elektricitet, der søges godtgørelse for, og at boligforeningen ikke viderefakturer elafgiften til boligforeningens kunder i lejemålene.

Fakturerings- og dokumentationskravet er med ovennævnte afgørelse tydeliggjort af Skatterådet, idet der kan opnås godtgørelse, uanset elregningen med elafgift ikke er udstedt til ladestandervirksomheden selv, men til ladestandervirksomhedens kunde. Det afgørende er, at det kan dokumenteres, at der er betalt fuld afgift af den elektricitet, der søges om godtgørelse for.

Særordningens forhold til afgiftslemplerne for vedvarende energi

Skatterådet har i SKM2018.220.SR taget stilling til en ladestandervirksomheds mulighed for godtgørelse efter særordningen i den situation, hvor spørgers elbil-kunde gør brug af nettomålerordningen for sit solcelleanlæg (elafgiftsfritagelse).

Skatterådet fandt, at særordningen ikke kan anvendes i kombination med afgiftsfritaget elektricitet fra solcelleanlægget under nettomålerordningen. Dette skyldtes bl.a., at det ikke er muligt at registrere, om der var tale om afgiftsfri elektricitet fra solcellerne eller afgiftspligtig elektricitet fra det kollektive net til ladestanderen, hvorfor det ikke kan dokumenteres, at der er betalt fuld afgift af den elektricitet, der bliver søgt om godtgørelse for i henhold til særordningen.

Der fremkommer ofte nye afgiftsmæssige problemstillinger, når forskellige afgiftsordninger søges kombineret.

I SKM2021.474.SR blev der taget stilling til spørgsmål angående særordningens samspil med afgiftslempelsen for el fra et solcelleanlæg til elproducentens forbrug (udenfor nettomålerordningen).

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at elektricitet produceret på virksomhedens eget solcelleanlæg og forbrugt i egne ladestandere til opladning af kunders elbiler, jf. særordningen, er omfattet af afgiftsfritagelsen for solcelleanlæg i elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c.

Omvendt kunne Skatterådet bekræfte, at hvis elektriciteten i stedet blev anvendt til virksomhedens egne elbiler, var den omfattet af afgiftsfritagelsen for solcelleanlæg i elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c.

Afsluttende bemærkninger

Særordningen er fra en tid, hvor erfaringerne med elbiler var begrænsede. Ordningen er formuleret i en enkelt paragraf i en ændringslov fra 2012, hvis indhold er uddybet i lovforarbejderne.

Markedet for salg af elbiler i Danmark samt serviceydelse i forbindelse hermed er i stadig udvikling. Der er i dag en lang række virksomheder, som tilbyder forskellige serviceløsninger til elbiler i takt med det stigende antal elbiler på vejene. Da ladestandervirksomhederne jævnligt udvikler nye forretningsmodeller, anmoder de i den forbindelse om bindende svar for at få afklaret den afgiftsmæssige behandling efter den såkaldte særordning.

I lighed med tidligere år var fokusområdet i 2021 for Skatterådets afgørelser vedrørende særordningen:

- Kan virksomheder med ladestandere til opladning af batterier i elbiler få tilbagebetalt elafgift på elektriciteten til opladningen?

Skatterådets afgørelser har belyst bl.a. krav til ladestandere, virksomhedens egen regning og risiko, fakturerings- og dokumentationskrav og forhold til afgiftsregler for vedvarende energi.

Afgørelserne bidrager til at klarlægge særordningens regler om tilbagebetaling af elafgift.

Regelgrundlaget

Lov nr. 1353 af 21. december 2012 om ændring af lov om afgift af elektricitet (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler) med senere ændringer.

§ 21, stk. 1: Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om afgift af elektricitet §§ 11, 11 a og 11 c.

Stk. 2: Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet § 11, stk. 5, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer. Der ydes tilbagebetaling med virkning fra og med den 27. april 2010 og til og med den 31. december 2030.

Ved **lov nr. 203 af 13. februar 2021** om ændring af registreringsafgiftsloven, brændstof-forbrugsafgiftsloven, ligningsloven og forskellige andre love § 6 er denne midlertidige godtgørelsesordning forlænget til 31. december 2030.

Oversigt over afgørelser

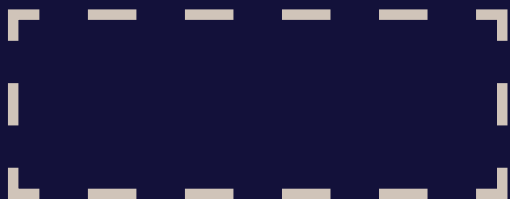
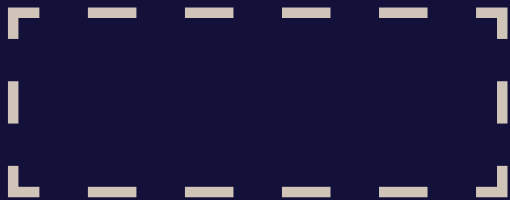
SKM2021.121.SR

SKM2021.283.SR

SKM2021.379.SR

SKM2021.354.SR

SKM2021.474.SR

Hybrid Kernekapital

Folketinget vedtog i efteråret 2019 at ophæve særreglerne for den skattemæssige behandling af hybrid kernekapital med virkning fra den 1. januar 2020. Ophævelsen af reglerne har den virkning, at hybrid kernekapital ikke længere automatisk bliver omfattet af kursgevinstloven som gæld, og det løbende afkast er dermed ikke altid renter af gæld.

Ophævelsen af særreglerne medførte, at der for udstedelser af hybrid kernekapital skal foretages en vurdering af, hvorvidt udstedelsen opfylder det skatteretlige gældsbegreb. Kun hvis en udstedelse opfylder det skatteretlige gældsbegreb, kan en udstedelse behandles skatteretligt som gæld og afkastet som renter af gæld.

Skatterådet har i 2020 og 2021 behandlet tre bindende svar om hybrid kernekapital udstedt af den finansielle sektor. I de bindende svar var den primære problemstilling, hvorvidt udstedelsen af hybrid kernekapital for den konkrete udstedelse opfyldte det skatteretlige gældsbegreb.

Skatterådet har i de tre bindende svar taget stilling til den skattemæssige behandling af hybrid kernekapital for udsteder, erhverver samt afledte skattemæssige konsekvenser, når en udstedelse af hybrid kernekapital ikke er gæld efter det skatteretlige gældsbegreb.

Sagerne er offentliggjort som SKM2020.181.SR, SKM2021.377.SR og SKM2021.545.SR.

Indledning

Hybrid kernekapital er en kapitalform, der udstedes af den finansielle sektor. Den hybride kapitalform anvendes typisk til at opfylde de lovgivningsmæssige fastsatte solvenskrav for den finansielle sektor.

Hybrid kernekapital er kendetegnet ved at have en uendelig løbetid, tilbagebetaling må kun ske på udsteders initiativ og med Finanstilsynets tilladelse, og der må ikke være indbygget et incitament til en førtidig indfrielse i udstedelsen.

I skattelovgivningen blev der i 2004 (Lov nr. 457 af 9. juni 2004) indsat en hjemmel i kursgevinstlovens § 1, stk. 5 og 6 samt i ligningslovens § 6 B til, at hvis betingelserne i disse regler var opfyldt, kunne en udstedelse af hybrid kernekapital skatteretligt behandles som gæld og afkastet som renter af gæld.

Baggrunden for vedtagelsen af reglerne i 2004 var, at det skulle sikres lovgivningsmæssigt, at en udstedelse af hybrid kernekapital skatteretligt kunne behandles som gæld og afkastet som renter af gæld, da det var uafklaret på dette tidspunkt, om udstedelser af hybrid kernekapital opfyldte det skatteretlige gældsbegreb.

I 2019 blev særreglerne for hybrid kernekapital i kursgevinstlovens § 1, stk. 5 og stk. 6 samt ligningslovens § 6 B ophævet (Lov nr. 1124 af 19. november 2019). Ophævelsen af særreglerne har den virkning, at hvis en udstedelse af hybrid kernekapital ikke er omfattet af det skatteretlige gældsbegreb, kan en udstedelse af hybrid kernekapital ikke behandles skatteretligt som gæld, og det løbende afkast er ikke renter af gæld.

Skatterådet tog i SKM2020.181.SR, SKM2021.377.SR og SKM2021.545.SR bl.a. stilling til, om hvorvidt konkrete udstedelser af hybrid kernekapital opfyldte det skatteretlige gældsbegreb.

Det skatteretlige gældsbegreb

Det skatteretlige gældsbegreb er blevet defineret igennem praksis, da der hverken i de oprindelige lovforarbejder til statsskatteloven eller kursgevinstloven er en definition af gæld.

I Den juridiske vejledning 2022-1 i afsnit C.B.1.2.1 er gæld defineret som:

”Ved en pengefordring forstås et retligt krav på behandling af et pengebeløb. Der skal være tale om et retligt krav, og det betyder, at kreditor (fordringshaveren) skal kunne gøre betalingskravet mod debitor (skyldneren) gældende ved domstolene.”

Ved vurderingen, om det skatteretlige gældsbegreb er opfyldt, indgår det, om der er en reel betalingsforpligtelse. Der må ikke i aftalen være forhold, der medfører, at en tilbagebetalingsforpligtelse alene fremstår som en teoretisk mulighed. Det kan fx være, at kredittiden er ekstraordinær lang, eller at tilbagebetalingen er betinget eller i øvrigt er knyttet til usikre fremtidige begivenheder.

SKM2020.181.SR – Kapitalinstrument – hybrid kernekapital

I det bindende svar blev der spurgt, om gevinst og tab på en påtænkt udstedelse af et kapitalinstrument skulle behandles efter kursgevinstlovens regler som gæld, og om der var fradrag for det løbende afkast, der blev betalt til investorerne som renter af gæld.

Det fremgik af aftalevilkårene, at der ikke var en endelig fastsat tilbagebetalingsdato, og at udsteder diskretionært kunne vælge at annullere de løbende betalinger. I særlige tilfælde kunne gælden blive konverteret til aktier, fx hvis der skete brud på solvenskapitalkravet, og solvensen ikke inden for tre måneder var genoprettet.

Skatterådet fandt i det bindende svar, at den påtænkte udstedelse af hybrid kernekapital ikke opfyldte det skatteretlige gældsbegreb, og at den derfor ikke kunne behandles som gæld omfattet af kursgevinstloven, samt at der ikke var fradrag for de løbende betalinger som renter af gæld.

Ved vurderingen af det skatteretlige gældsbegreb blev det tillagt særligt vægt, at udsteder af kapitalinstrumentet ikke havde en retlig forpligtelse til på et forud fastsat aftalt tidspunkt at

tilbagebetale det modtagne beløb fra investor, men at udsteder selv kunne afgøre, hvornår tilbagebetalingen skulle ske.

Skatterådet fandt i det bindende svar, at kursgevinster- og tab fra kapitaludstedelsen skulle beskattes efter statsskattelovens regler. Det løbende vederlag skulle beskattes efter statsskattelovens § 4, mens gevinst og tab på den hybride kernekapital blev omfattet af statsskattelovens § 5.

Landsskatteretten har i SKM2022.145.LSR stadfæstet spørgsmål 1 i SKM2020.181.SR, og fundet, at der ikke skatteretligt var tale om gæld.

SKM2021.377.SR – Hybrid kernekapital – kapitalinstrument anset for anlægskapital

I det bindende svar blev der spurgt til den skattemæssige behandling af tre udstedelser af hybrid kernekapital. Der skulle som i SKM2020.181.SR tages stilling til, om de tre kapitaludstedelser opfyldte det skatteretlige gældsbegreb. Skatterådet skulle i det bindende svar også tage stilling til den skattemæssige behandling af kapitaludstedelsen for udsteder og investor, såfremt der ikke kunne svares bekræftende på, at der skatteretligt var tale om gæld.

I aftalevilkårene for kapitalinstrumenterne fremgik det, at der ikke fastlægges en endelig tilbagebetalingsdato, og at udsteder diskretionært kan vælge at annullere rentebetalingerne. I aftalevilkårene indgik desuden nogle ufravigelige omstændigheder, hvorefter rentebetalingerne skulle bortfalde. Det fremgik endvidere, at den udestående gæld under visse omstændigheder skulle konverteres til aktier, herunder fx hvis der skete brud på solvenskapitalkravet, og solvensen ikke inden tre måneder var genoprettet. Kreditor var ikke på noget tidspunkt tildelt en konverteringsret. Der ville også kunne ske en nedskrivning af hovedstolen.

Skatterådet tillagde det vægt i det bindende svar, at investor ikke havde et retligt krav på at få de udlånte penge tilbagebetalt. Dette tydeliggjordes særligt ved, at investor i henhold til aftalevilkårene ikke besad det fornødne grundlag for at kunne rejse et krav om indfrielse af gælden mod debitor ved en domstol.

Skatterådet fandt derfor, at der ikke skatteretligt var tale om gæld omfattet af statsskatteloven eller kursgevinstloven.

I det bindende svar blev Skatterådet bedt om at tage stilling til den skattemæssige behandling af udstedelserne, såfremt der skatteretligt ikke var tale om gæld i forhold til udsteder og investor.

Skatterådet fandt, at udstedelserne af hybrid kernekapital var omfattet af statsskattelovens § 5 a som anlægskapital.

For udsteder medførte det, at et provenu, der modtages ved udstedelsen af kapitalen, var skattefrit ved modtagelsen af beløbet, dog ikke for den del af kapitalen, der var udtryk for en overkurs. Der var ikke fradrag for et kurstab ved indfrielsen, da et tab ikke var en

driftsomkostning omfattet af statsskattelovens § 6 a. Udsteder havde heller ikke fradrag for den løbende betaling af afkast til investor, da der ikke var fradragsret som renteudgifter efter statsskattelovens § 6 e eller som driftsomkostning efter statsskattelovens § 6 a.

For en investor, der var en skattepligtig fysisk person, var udgangspunktet, at der ikke var skattepligt af en gevinst eller fradrag for et tab på den hybride kernekapital, når den var omfattet af statsskattelovens § 5 a. Dette gælder dog kun, hvis investeringen ikke er sket med spekulationshensigt eller som led i næring. Det løbende afkast, der blev modtaget, var ikke skattepligtigt som renter efter statsskattelovens § 4 e, da det ikke var renter af gæld. I SKM2020.181.SR var dette afkast anset for skattepligtigt efter statsskattelovens § 4.

SKM2021.545.SR – Hybrid kapital og hybrid kernekapital – Investering omfattet af aktieavancebeskatningslovens § 19 eller ligningslovens § 16 C

I det bindende svar blev der spurgt til to udstedelser af hybrid kapital. For udstedelsen, der var hybrid kernekapital, blev Skatterådet bedt om at lægge resultatet i SKM2021.377.SR til grund for besvarelsen.

Skatterådet blev bedt om at tage stilling til de skattemæssige konsekvenser, hvis der blev investeret i hybrid kernekapital gennem et investeringssselskab omfattet af aktieavancebeskatningslovens § 19 og et investeringsinstitut omfattet af ligningslovens § 16 C.

Skatterådet fandt, at udstedelserne af hybrid kernekapital i SKM2021.377.SR, der var omfattet af statsskatteloven, var et "værdipapir m.v.", som nævnt i aktieavancebeskatningslovens § 19 og ligningslovens § 16 C, og at enheder omfattet af de nævnte bestemmelser, derfor godt kunne investere i disse udstedelser.

I det bindende svar tog Skatterådet også stilling til nogle skattemæssige problemstillinger, der kun vedrørte investeringsinstitutter omfattet af ligningslovens § 16 C.

Skatterådet fandt, at det løbende afkast fra hybrid kernekapital, der ikke kunne klassificeres skatteretligt som gæld, ikke skulle indgå i minimumsindkomsten, da det ikke var omfattet af ligningslovens § 16 C, stk. 4, nr. 1, da det modtagne afkast ikke skatteretligt var en rente eller en løbende ydelse. Tilsvarende ville en gevinst eller et tab på selve udstedelsen ved et salg af den hybride kernekapital ikke indgå i minimumsindkomsten (stk. 5). Det var Skatterådets vurdering, at når gevinst og tab på hybrid kernekapital og det løbende afkast ikke er nævnt i bestemmelserne vedr. minimumsindkomsten i ligningslovens § 16 C, stk. 4 og 5, kan det ikke indgå i minimumsindkomsten.

I det bindende svar udtalte Skattestyrelsen vejledende, at et rent obligationsbaseret investeringsinstitut ikke kan investere i hybrid kernekapital, der ikke opfylder det skatteretlige gælds-begreb. Et rent obligationsbaseret investeringsinstitut kan alene investere i nogle lovbestemte aktiver (bl.a. fordringer omfattet af kursgevinstloven). Dette medfører, at et investeringsinstitut ikke er omfattet af den særlige skattemæssige behandling for rene obligationsbaserede investeringsinstitutter, såfremt der investeres i hybrid kernekapital, der ikke er omfattet af det skatteretlige gældsbebegreb.

I det bindende svar skulle der også tages stilling til, om en udstedelse af anden hybrid kapital, der aftalemæssigt lignede hybrid kernekapital på mange måder, opfyldte det skatteretlige gældsbegreb.

Det fremgik af det oplyste om udstedelsen, at den hybride kapital havde en uendelig løbetid, men at der var indbygget et incitament til indfrielse på første Call Date, hvor der var et step-up til renten. Ved den anden Call Date var der et yderligere step-up. Dette fremgik af aftalevilkårene.

Skatterådet fandt, at der skatteretligt var tale om gæld, da der var et incitament til tidlig indfrielse. Det bindende svar følger den praksis, der fremgår af SKM2015.293.SR, SKM2016.97.SR, SKM2019.58.SR og SKM2019.540.SR.

Den afgørende forskel mellem hybrid kernekapital og anden hybrid kapital er, at hybrid kernekapital ikke må udstedes med et incitament indbygget i aftalevilkårene til tidlig indfrielse. Denne forskel får en afgørende skattemæssig betydning og medfører, at hybrid kernekapital ikke anses for omfattet af det skatteretlige gældsbegreb, mens anden hybrid kapital følger en særlig skatteretlig praksis.

Regelgrundlaget

Aktieavancebeskatningsloven

§ 19. Ved et investeringsselskab forstås:

[...]

Aktieavancebeskatningsloven

§ 19. Ved et investeringsselskab forstås:

[...]

- 2) Et selskab m.v., hvis virksomhed består i investering i værdipapirer m.v., og hvor andele i selskabet på forlangende af ihændehaverne skal tilbagekøbes for midler af selskabets formue til en kursværdi, der ikke i væsentlig grad er mindre end den indre værdi. [...]

[...]

Kursgevinstloven

§ 1. Denne lov omfatter

- 1) gevinst og tab ved afståelse eller indfrielse af pengefordringer herunder obligationer, pantebreve og gældsbreve,
- 2) gevinst og tab ved frigørelse for gæld og
- 3) gevinst og tab på terminkontrakter og aftaler om køberetter og salgsretter uden hensyn til de regler, der gælder for det underliggende aktiv.

[...]

Ligningsloven

§ 16 C. Ved et investeringsinstitut med minimumsbeskatning forstås et institut, hvis aktivmasse udelukkende er placeret i værdipapirer m.v. og instituttets administrationsbygning, der udsteder omsættelige beviser for deltagerens indskud, og som har valgt, at instituttets indkomst skal beskattes hos deltagerne.

[...]

Stk. 4. I minimumsindkomsten indgår følgende indtægter:

- 1) Indtjente renter fratrukket indeholdt rentekildeskat og tillagt tilbagebetalt rentekildeskat og løbende ydelser fordelt over den periode, som indtægten vedrører.

[...]

Statsskatteloven

§ 4. Som skattepligtig indkomst betragtes med de i det følgende fastsatte undtagelser og begrænsninger den skattepligtiges samlede årsindtægter, hvad enten de hidrører her fra landet eller ikke, bestående i penge eller formuegoder af pengeværdi, således f eks:

[...]

- e) af rente eller udbytte af alle slags obligationer, aktier og andre inden- eller udenlandske pengeeffekter, så og af udestående fordringer og af kapitaler, udlånte her i landet eller i udlandet, med eller uden pant, mod eller uden forskrivning. Som udbyttet af aktier og andelsbeviser skal anses alt, hvad der af vedkommende selskab er udbetalt aktionærer eller andelshavere som en del af det af selskabet i sidste eller i tidligere regnskabsår indtjente overskud, hvad enten udbetalingen finder sted som dividende, som udlodning ved selskabets likvidation eller lignende eller ved udstedelse af friaktier. Friaktier, der tildeles et selskabs aktionærer, bliver at henregne til modtagerens indkomst med et beløb, svarende til deres pålydende, og i tilfælde, hvor aktier udstedes mod vederlag, som dog er mindre end deres pålydende, skal et beløb, svarende til forskellen mellem tegningskursen og aktiernes pålydende, ligeledes medregnes til modtagerens skattepligtige indkomst.

[...]

§ 5. Til indkomsten henregnes ikke:

- a) formueforøgelse, der fremkommer ved, at de formuegenstande, en skattepligtig ejer, stiger i værdi – medens der på den anden side ikke gives fradrag i indkomsten for deres synken i værdi -, eller indtægter, som hidrører fra salg af den skattepligtiges ejendele (herunder indbefattet værdipapirer) for så vidt disse salg ikke henhører til vedkommendes næringsvej, for eksempel handelsvirksomhed med faste ejendomme, eller er foretaget i spekulationsøjemed, i hvilke tilfælde den derved indvundne handelsfortjeneste henregnes til indkomsten, ligesom også eventuelt tab kan fradrages i denne. Ved salg af fast ejendom samt aktier og lignende offentlige værdipapirer, der er indkøbt

efter 1. januar 1922, anses spekulationshensigt at have foreligget, når salget sker inden 2 år efter erhvervelsen, medmindre det modsatte godtgøres at være tilfældet;

[...]

§ 6. Ved beregningen af den skattepligtige indkomst bliver at fradrage:

- a) driftsomkostninger, dvs. de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og edligeholde indkomsten, herunder ordinære afskrivninger;

[...]

- e) renter samt hvad der er anvendt til blot vedligeholdelse eller forsikring af de af den skattepligtiges ejendele, hvis udbytte beregnes som indkomst. Derimod kan ikke fradrages, hvad der af den skattepligtige er anvendt til afdrag på hans gæld, hvilket også gælder om fideikommisbesidderes afdrag på fideikommisets gæld.

Et selskab m.v., hvis virksomhed består i investering i værdipapirer m.v., og hvor andele i selskabet på forlangende af ihæندهaverne skal tilbagekøbes for midler af selskabets formue til en kursværdi, der ikke i væsentlig grad er mindre end den indre værdi. [...]

[...]

Kursgevinstloven

§ 1. Denne lov omfatter

- 1) gevinst og tab ved afståelse eller indfrielse af pengefordringer herunder obligationer, pantebreve og gældsbreve,
- 2) gevinst og tab ved frigørelse for gæld og
- 3) gevinst og tab på terminkontrakter og aftaler om køberetter og salgsretter uden hensyn til de regler, der gælder for det underliggende aktiv.

[...]

Ligningsloven

§ 16 C. Ved et investeringsinstitut med minimumsbeskatning forstås et institut, hvis aktivmasse udelukkende er placeret i værdipapirer m.v. og instituttets administrationsbygning, der udsteder omsættelige beviser for deltagernes indskud, og som har valgt, at instituttets indkomst skal beskattes hos deltagerne.

[...]

Stk. 4. I minimumsindkomsten indgår følgende indtægter:

- 1) Indtjente renter fratrukket indeholdt rentekildeskat og tillagt tilbagebetalt rentekildeskat og løbende ydelser fordelt over den periode, som indtægten vedrører.

[...]

Statsskatteloven

§ 4. Som skattepligtig indkomst betragtes med de i det følgende fastsatte undtagelser og begrænsninger den skattepligtiges samlede årsindtægter, hvad enten de hidrører her fra landet eller ikke, bestående i penge eller formuegoder af pengeværdi, således f eks:

[...]

- e) af rente eller udbytte af alle slags obligationer, aktier og andre inden- eller udenlandske pengeeffekter, så og af udestående fordringer og af kapitaler, udlånte her i landet eller i udlandet, med eller uden pant, mod eller uden forskrivning. Som udbyttet af aktier og andelsbeviser skal anses alt, hvad der af vedkommende selskab er udbetalt aktionærer eller andelshavere som en del af det af selskabet i sidste eller i tidligere regnskabsår indtjente overskud, hvad enten udbetalingen finder sted som dividende, som udlodning ved selskabets likvidation eller lignende eller ved udstedelse af friaktier. Friaktier, der tildeles et selskabs aktionærer, bliver at henregne til modtagerens indkomst med et beløb, svarende til deres pålydende, og i tilfælde, hvor aktier udstedes mod vederlag, som dog er mindre end deres pålydende, skal et beløb, svarende til forskellen mellem tegningskursen og aktiernes pålydende, ligeledes medregnes til modtagerens skattepligtige indkomst.

[...]

§ 5. Til indkomsten henregnes ikke:

- a) formueforøgelse, der fremkommer ved, at de formuegenstande, en skattepligtig ejer, stiger i værdi – medens der på den anden side ikke gives fradrag i indkomsten for deres synken i værdi -, eller indtægter, som hidrører fra salg af den skattepligtiges ejendele (herunder indbefattet værdipapirer) for så vidt disse salg ikke henhører til vedkommendes næringsvej, for eksempel handelsvirksomhed med faste ejendomme, eller er foretaget i spekulationsøjemed, i hvilke tilfælde den derved indvundne handelsfortjeneste henregnes til indkomsten, ligesom også eventuelt tab kan fradrages i denne. Ved salg af fast ejendom samt aktier og lignende offentlige værdipapirer, der er indkøbt efter 1. januar 1922, anses spekulationshensigt at have foreligget, når salget sker inden 2 år efter erhvervelsen, medmindre det modsatte godtgøres at være tilfældet;

[...]

§ 6. Ved beregningen af den skattepligtige indkomst bliver at fradrage:

- a) driftsomkostninger, dvs. de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, herunder ordinære afskrivninger;

[...]

- e) renter samt hvad der er anvendt til blot vedligeholdelse eller forsikring af de af den skattepligtiges ejendele, hvis udbytte beregnes som indkomst. Derimod kan ikke fradrages, hvad der af den skattepligtige er anvendt til afdrag på hans gæld, hvilket også gælder om fideikommisbesidderes afdrag på fideikommisets gæld.

Oversigt over Skatterådets afgørelser

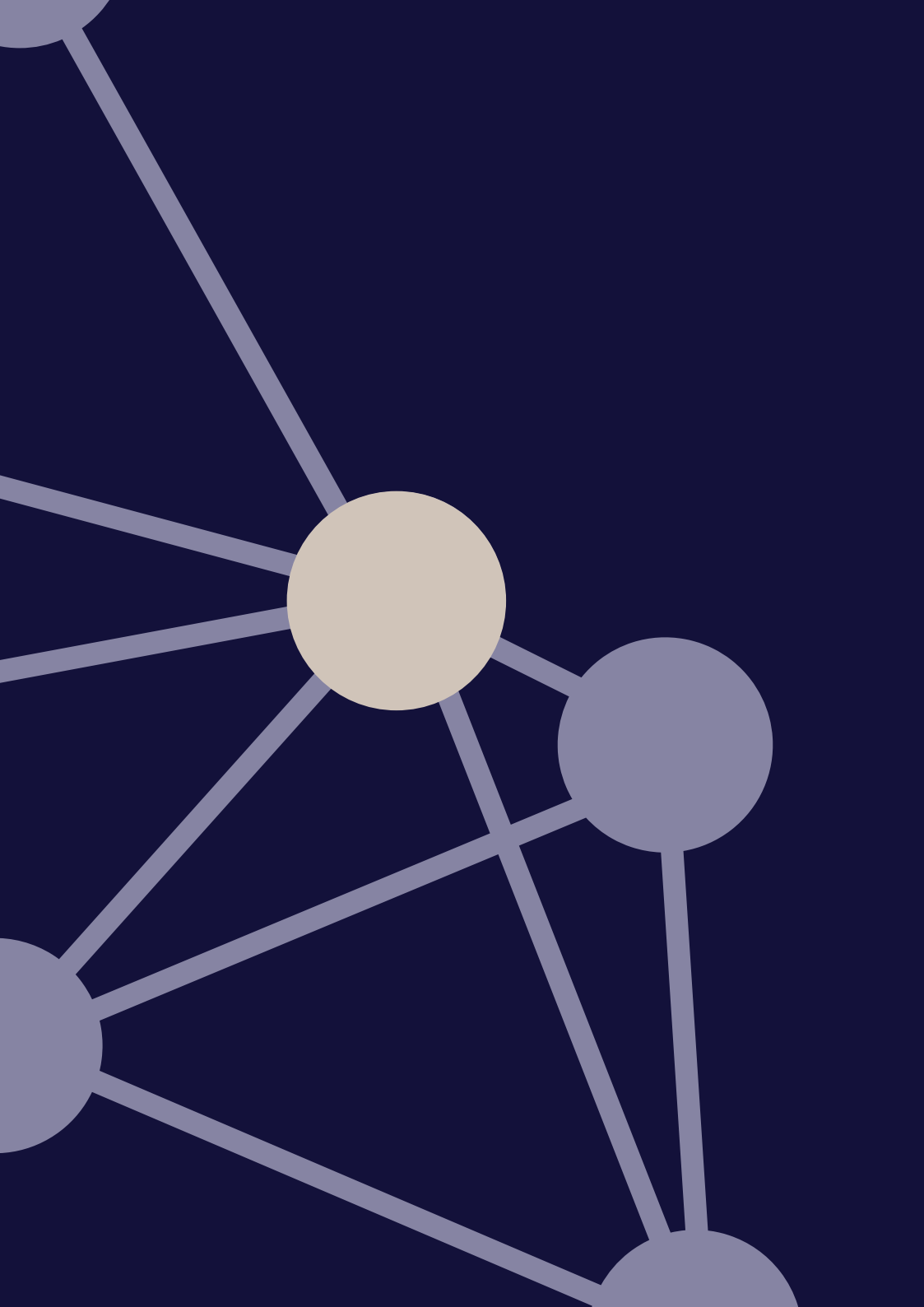
SKM2020.181.SR – Kapitalinstrument – hybrid kernekapital.

Se SKM2022.145.LSR

SKM2021.377.SR – Hybrid kernekapital – kapitalinstrument anset for anlægskapital
(Påklaget til Landsskatteretten)

SKM2021.545.SR – Hybrid kapital og hybrid kernekapital – Investering omfattet af
aktieavancebeskatningslovens § 19 eller ligningslovens § 16 C

SKM2022.145.LSR – Kapitalinstrument – Hybrid kernekapital
(se SKM2020.181.SR)

Selskabsskattelovens § 2 C

Skatterådet har i løbet af 2020 og 2021 behandlet fem anmodninger om bindende svar vedrørende selskabsskattelovens § 2 C efter implementeringen af skatteundgåelsesdirektivet. Sagerne er offentliggjort som SKM2020.35.SR, SKM2020.453.SR, SKM2021.216.SR, SKM2021.218.SR og SKM2022.11.SR.

Selskabsskattelovens § 2 C medfører, såfremt en række betingelser er opfyldt, at registreringspligtige filialer og transparente enheder omkvalificeres til selvstændige skattesubjekter. Efter omkvalificeringen er det enheden, der er genstand for beskatning.

Fælles for de bindende svar er, at de belyser, hvornår investorer kan siges at "agere sammen" i en række konkrete situationer, hvor investorerne enten ejer deres investering gennem et fælles selskab, benytter sig af et fælles ledelsesselskab eller ved at have en købsoption til de øvrige investorers andele.

Indledning – Selskabsskattelovens § 2 C

Selskabsskattelovens § 2 C blev oprindeligt indført ved lov nr. 530 af 17. juni 2008, og har løbende undergået en række ændringer. Med virkning fra 1. januar 2020 er der gennemført en omskrivning af bestemmelsen med lov nr. 1726 af 27. december 2018 som følge af implementeringen af skatteundgåelsesdirektivet også kendt som ATAD (Anti-Tax Avoidance Directive). Det er således efter denne omskrivning, at anmodningerne er behandlet af Skatterådet.

De enheder, der er omfattet af reglen, er følgende:

- Registreringspligtige filialer af udenlandske virksomheder.
- Skattemæssigt transparente selskaber, der er registreringspligtige, har vedtægtsmæssigt hjemsted eller har ledelsens sæde her i landet.

Bestemmelsen vil omfatte filialer af udenlandske virksomheder, uanset om filialen har fast driftssted eller ej.

Bestemmelsen omfatter også skattemæssigt transparente enheder såsom interessentskaber, kommanditselskaber, partnerselskaber og lignende selskaber. Sammenslutninger, der over for omverden fremtræder som en samlet enhed, men som kvalificeres i skattemæssig henseende som transparente enheder, er ligeledes omfattet.

I selskabsskattelovens § 2 C findes to overordnede betingelser for, at den transparente enhed skal omkvalificeres til et selvstændigt skattesubjekt med fuld skattepligt til Danmark, jf. selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 2. Det betyder eksempelvis, at en filial af en udenlandsk virksomhed kan blive skattepligtig til Danmark, uanset om filialen har fast driftssted eller ej.

Betingelserne gennemgås summarisk nedenfor.

Selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1 – første betingelse

Første betingelse er, at en eller flere ”tilknyttede personer” i den transparente enhed skal være omfattet af selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1, nr. 1, 2 eller 3, hvilket foreligger, hvis de:

1. er hjemmehørende i en eller flere fremmede stater, hvor enheden henholdsvis filialen skattemæssigt behandles som et selvstændigt skattesubjekt,
2. er hjemmehørende i en eller flere fremmede stater, der ikke udveksler oplysninger med de danske myndigheder efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om bistand i skattesager,
eller
3. er direkte ejer og er hjemmehørende i en eller flere fremmede stater, som ikke har en dobbeltbeskatningsoverenskomst med Danmark, hvorefter kildeskatter på udbytter til selskaber skal frafaldes eller nedsættes, og som ikke er medlem af EU.

Den personkreds i den transparente enhed, der måtte være omfattet af et eller flere ovenstående kriterier, er med Skatterådets terminologi ”dårlige investorer”, ligesom personer der ikke er omfattet af ovenstående kriterier er ”gode investorer”. Denne terminologi benyttes i det følgende.

Selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1 – anden betingelse

Dernæst er det en betingelse efter selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1, at den eller de ”dårlige investorer” i den transparente enhed er ”tilknyttede personer”, jf. selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17, som sammenlagt direkte eller indirekte ejer mindst 50 % af stemmerettighederne, kapitalen eller retten til andel af overskuddet i enheden.

Selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17 – ”tilknyttet person”

Hvornår en ”dårlig investor” er en ”tilknyttet person” i forhold til den transparente enhed er nærmere defineret i selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17.

Bestemmelsen er udarbejdet med udgangspunkt i et selvstændigt skattesubjekt (subjektet). Bestemmelsen fastlægger, hvornår fysiske personer og andre selvstændige skattesubjekter har en sådan tilknytning til subjektet, at der er tale om ”tilknyttede personer”.

I forhold til de bindende svar, der omtales neden for, har bedømmelsen af, om en investor har været en ”tilknyttet person” været foretaget efter fjerde punktum i selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17, og som derfor alene vil blive gennemgået i det følgende.

Af fjerde punktum følger det, at hvis en fysisk person eller et selvstændigt skattesubjekt ”agerer sammen” med en anden person, et selvstændigt skattesubjekt for så vidt angår stemmerettigheder eller kapitalejerskab af et subjekt, skal det selvstændige skattesubjekt henholdsvis personen, hver især anses som indehaver af alle de berørte stemmerettigheder eller hele den berørte kapital i det pågældende subjekt.

Det betyder, at hvis eksempelvis en uafhængig fysisk person "agerer sammen" med en anden uafhængig fysisk person for så vidt angår stemmerettighederne i et selskab, skal personerne hver især anses for indehaver af alle de berørte stemmerettigheder ved opgørelsen af den direkte og indirekte indflydelse i selskabet.

"Agerer sammen" omfatter endvidere tilfælde, hvor fysiske personer og selvstændige skattesubjekter, der ejer en underordnet indflydelse i et selskab, indgår i et arrangement eller en aftale, som i praksis muliggør, at de "agerer sammen".

I det følgende gennemgås de bindende svar i forkortet udgave.

SKM2020.35.SR

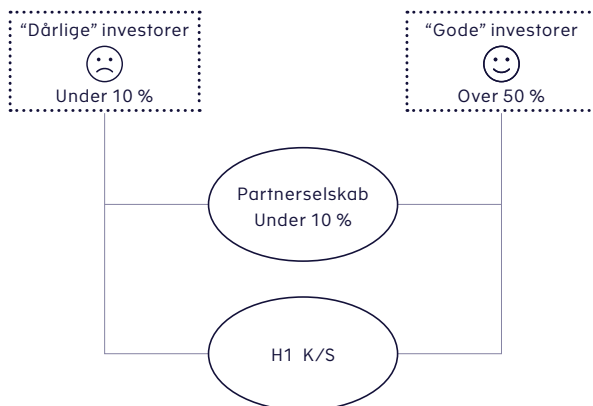
I SKM2020.35.SR afsagde Skatterådet det første bindende svar vedrørende selskabsskattelovens § 2 C efter implementeringen af skatteundgåelsesdirektivet.

Sagen drejede sig om, hvorvidt et dansk kommanditselskab H1 og to tilsvarende danske kommanditselskaber med lignende ejerstruktur var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

H1 drev virksomhed med investering i porteføljeselskaber. Visse af investorerne i H1, som tegnede sig for mindre end 10 % af den samlede kapitalbesiddelse i H1, var hjemmehørende i lande, der kvalificerede danske K/S'er som et selvstændigt skattesubjekt. Disse investorer var således "dårlige investorer" efter selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1, nr. 1.

Hertil kom, at mere end 50 % af investorerne i H1 var "gode investorer", det vil sige investorer, der ikke opfyldte selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1, nr. 1-3. Enkelte af investorerne (både "dårlige" og "gode") var struktureret som et såkaldt funds of funds, dvs., de investerede indirekte i H1 via et fælles overliggende partnerselskab, hvilket udgjorde langt under 10 % af de samlede investorer.

Strukturen om H1 så således ud:

Det overordnede spørgsmål var, om H1's "dårlige investorer" udgjorde en eller flere "tilknyttede personer", som sammenlagt direkte eller indirekte ejede mindst 50 % af stemmerettighederne, kapitalen eller retten til andel af overskuddet i H1.

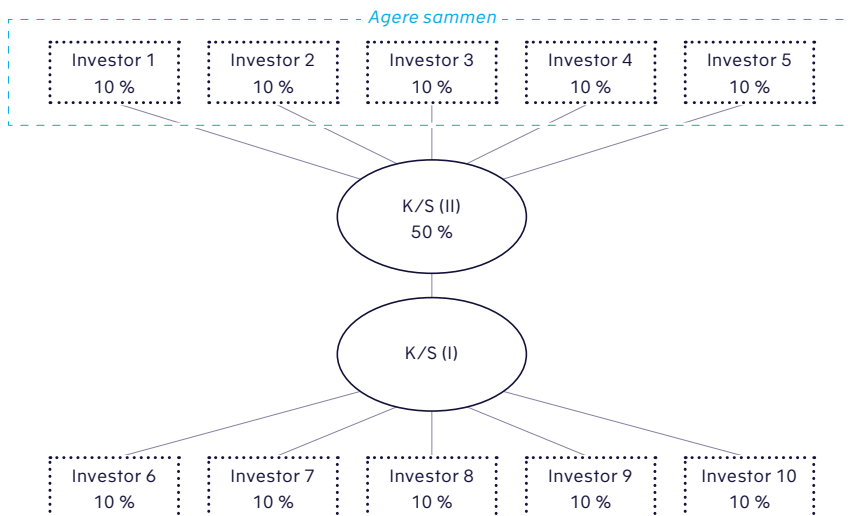
De nærmere spørgsmål var, dels om investorerne, der direkte investerede i H1, kunne anses for at "agere sammen", og dels om de investorer, der investerede via det fælles partnerselskab, kunne anses for at "agere sammen" efter selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17, 4, pkt.

I den nærmere vurdering af hvorvidt investorerne skulle anses for at "agere sammen", tog Skatterådet afsæt i OECD's BEPS-rapport "Neutralising the Effects om Hybrid Mismatch Arrangements, Action 2". I rapporten er der givet en række eksempler på, hvornår investorer "agerer sammen", når ejerskabet til en post aktier sker via et partnerselskab.

På baggrund af selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17, 4. pkt. og forarbejderne, herunder eksemplerne i OECD's rapport, opstillede Skatterådet et eksempel på at "agere sammen", som Skatterådet i de efterfølgende afgørelser har taget afsæt i.

Eksemplet går ud på, at hvis ti investorer hver ejer 10 % af ejerandelene i et dansk K/S (I), og fem af disse ti investorer har investeret via et fælles K/S (II), da vil disse fem investorer anses for at "agere sammen" (via K/S (II)) i forhold til investeringer i K/S (I), idet de må anses for at have indgået i et "arrangement eller en aftale, som i praksis muliggør, at de agerer sammen".

Eksemplet kan illustreres således:

Det vil få den betydning, at når investorerne anses for at "agere sammen" skal de, "hver især anses som indehaver af alle de berørte stemmerettigheder eller hele den berørte kapital i det pågældende subjekt."

Skatterådet fandt, at det i eksemplet ville indebære, at hver af de fem investorer, der "agerer sammen" via K/S II, vil blive anset for at eje "hele den berørte kapital", hvilke er de 50 % ejerandele, som investorerne samlet ejer. Hvis én eller flere af disse investorer var hjemmehørende i en stat, der behandlede K/S (I) som et selvstændigt skattesubjekt, ville K/S (I) skulle omkvalificeres til et selvstændigt skattesubjekt, jf. selskabsskattelovens § 2 C.

I forhold til de øvrige fem investorer i eksemplet, som har investeret *direkte* i K/S (I), var det Skatterådets vurdering, at de ikke anses for at "agere sammen" i forhold til K/S (I), når investorerne investerede direkte, og ikke i øvrigt kunne anses for "tilknyttede personer" på grund af koncernforhold, familieforhold eller lign. Disse investorer skulle således alene anses for at eje deres reelle ejerandele på hver 10 %.

Overført til den konkrete sag fandt Skatterådet, at de direkte investorer i H1 ikke kunne anses for at "agere sammen". At der for H1 var indgået en sædvanlig kommanditselskabsaftale, og at komplementarens forvaltningsmæssige beføjelser var delegeret til et management-selskab, betød ikke, at investorerne kunne anses for at "agere sammen".

Skatterådet fandt derimod, at det mindretal af investorer i H1, som investerede via partnerselskabet måtte anses for at "agere sammen" om deres kapitalbesiddelser i H1. De "dårlige investorer" skulle (også) betragtes som ejere af ejerandele og stemmerettigheder i H1, som indirekte var ejet af de "gode investorer" via partnerselskabet.

Skatterådet lagde til grund, at investorerne via partnerselskabet også ejede under 50 % af stemmerettigheder, kapitalen og retten til andel af overskud i H1.

Skatterådet fandt desuden, at der ikke var nogen forhold, i den måde kommanditselskabet var struktureret på, der kunne medføre, at investorerne kunne anses for at "agere sammen" i forhold til H1.

På den baggrund fandt Skatterådet, at der ikke var "tilknyttede personer", der – inklusive personer de "agerede sammen" med – ejede over 50 % af stemmerettighederne, kapitalen eller retten til andel af overskuddet. Dermed fandt Skatterådet, at selskabsskattelovens § 2 C ikke fandt anvendelse, og H1 skulle forsat behandles som en transparent enhed.

Skatterådet nåede i spørgsmål 2 og 3 frem til samme konklusion, for så vidt angik de tilsvarende parallelle kommanditselskaber. Skatterådet kunne dermed bekræfte, at ingen af kommanditselskaberne i sagen var omfattet selskabsskattelovens § 2 C.

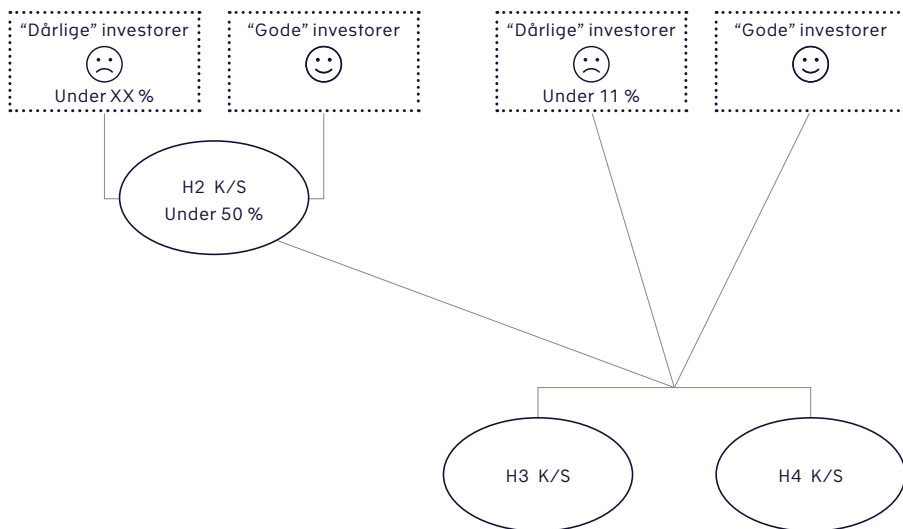
SKM2020.453.SR

I SKM2020.453.SR var spørgsmålet om tre danske kommanditselskaber H2, H3 og H4 var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C. Her var det igen spørgsmålet om, hvorvidt investorerne kunne anses for at "agere sammen" efter selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17, 4. pkt.

Investorerne H3 og H4 bestod dels af nogle direkte investorer og dels af en række indirekte investorer, som investerede via H2. Mere end 50 % af stemmerettighederne, kapitalen og retten til andel af overskuddet i H3 og H4 var ejet af de direkte investorer, hvoraf de "dårlige investorer" udgjorde mindre end 11 % af de samlede investeringer i H3 og H4.

Om H2 var det oplyst, at mere end 50 % af stemmerettighederne, kapitalen og retten til andel af overskuddet var ejet af "gode investorer". Derudover var det oplyst, at under XX % (ejerandele anonymiseret i den offentliggjorte udgave) af den tegnede kapital i H2 (målt på stemmerettigheder, kapital og retten til andel af overskud) var tegnet af "dårlige investorer".

Strukturen så således ud:

I forhold til H2 fandt Skatterådet under spørgsmål 1 med henvisning til fortolkningen i SKM2020.35.SR, at det forhold, at flere investorer investerer i et transparent selskab, ikke fører til, at investorerne anses for at "agere sammen" i forhold til det pågældende K/S. Dermed fandt Skatterådet, at selskabsskattelovens § 2 C ikke fandt anvendelse, og H2 skulle forsat behandles som en transparent enhed.

Dermed kunne Skatterådet bekræfte, at H2 ikke var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

I relation til H3 og H4 lagde Skatterådet under besvarelsen af spørgsmål 2 og 3 ud med at konstatere, på baggrund af eksemplet der var opstillet i SKM2020.35.SR, at investorer, der investerer sammen i et K/S via et fælles overliggende K/S skulle anses for at "agere sammen" i forhold til det underliggende K/S.

Det betød, at de investorer, der investerede i H3 og H4 via det overliggende H2, skulle anses for at "agere sammen" om de kapitalandele og stemmerettigheder, som H2 ejede i H3 og H4. I det nogle af investorerne i H2 var "dårlige investorer" skulle de anses for indirekte ejere af hele H2's ejerandel og stemmerettigheder i H3 og H4. Da H2's andel heraf var mindre end 50 % af såvel ejerandele som stemmerettigheder, medførte sammenlægningen ikke, at de "dårlige investorer" i H2 skulle anses for "tilknyttede personer" til H3 og H4.

De direkte investorer i H3 og H4 kunne, ligesom de direkte investorer i H2, ikke anses for at "agere sammen" i forhold til det pågældende K/S (H3 og H4). Dermed fandt Skatterådet, at selskabsskattelovens § 2 C ikke fandt anvendelse, og H3 og H4 skulle fortsat behandles som en transparent enhed.

Dermed kunne Skatterådet bekræfte under spørgsmål 2 og 3, at H3 og H4 ikke var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

SKM2021.216.SR

I det tredje bindende svar fra Skatterådet i SKM2021.216.SR var spørgsmålet igen, om en række investorer kunne anses for at "agere sammen". Denne gang ikke som følge af investorenes fællesejet overliggende selskab i en underliggende investering, men i stedet som følge af investorenes overliggende selskaber med en fælles ledelse.

Sagen angik nærmere, om seks kommanditselskaber H1, H2, H3, H4, H5, H6 var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

Det danske kommanditselskab H1 var ejet af et dansk aktieselskab og en række fysiske personer, som alle var "gode investorer".

Selskabet H2 var ejet af henholdsvis G4, H1 samt en række danske investorer. G4 var et dansk aktieselskab, der – ligesom de øvrige danske investorer – var en "god investor".

H2 var ejer af H3, som igen var ejer af H5.

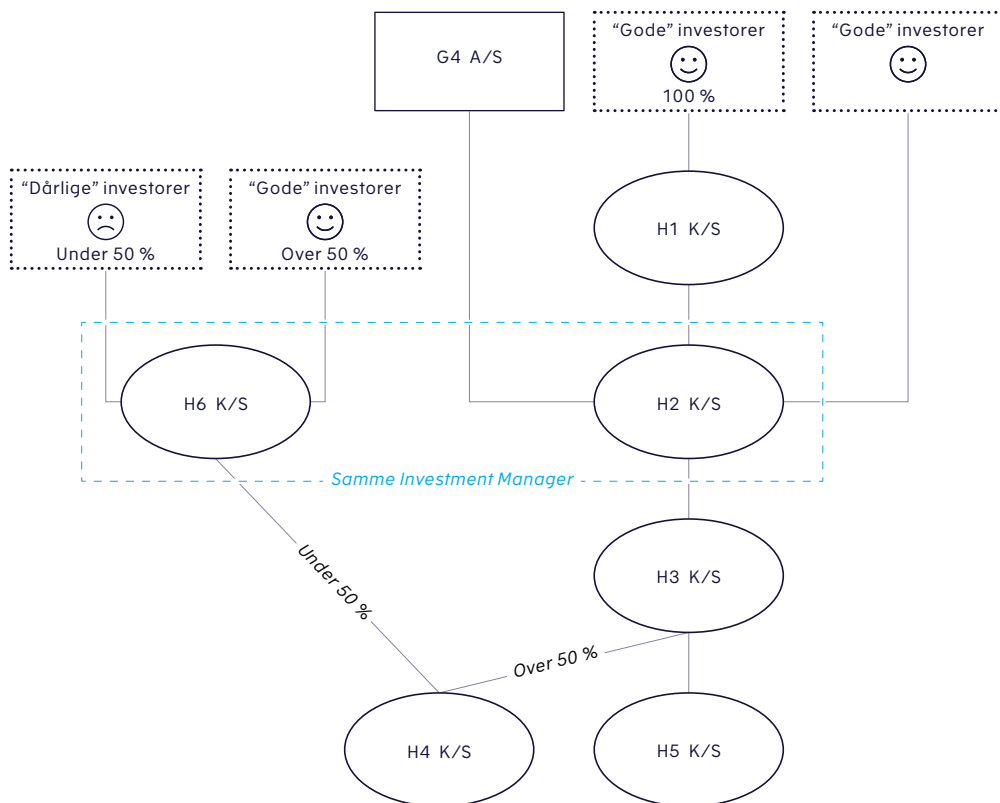
Kommanditselskabet H4 var ejet af H3 og H6, hvor sidstnævnte ejede mindre end 50 % af ejerandelene, stemmerettighederne og retten til overskuddet i H4.

I forhold til ejerne af H6 var det et mindretal af ejerandelene, stemmerettighederne og retten til overskuddet, som var ejet af "dårlige investorer".

Endvidere var det oplyst, at i H2 og H6 var der indsat samme Investment Manager, som selvstændigt og uden nogen instruktionsbeføjelser varetog den daglige ledelse af H2 og H6.

Desuden indstillede Investment Manageren beslutninger om køb og salg af investeringer herunder ejerandele i de underliggende investeringer i H3, H4 og H5. Indstillingerne blev forelagt til godkendelse af Investment Committee, som var udpeget af de væsentligste investorer og til komplementaren.

Strukturen så således ud:

Skatterådet konstaterede indledningsvist, at H1 ikke var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C, idet samtlige ejere var "gode investorer".

I relation til H2 konkluderede Skatterådet, at samtlige direkte ejere, herunder de indirekte ejere af via H1, var "gode investorer".

Fælles for H2, H3 og H5 var derfor, at dets investorer var "gode investorer", og dermed var selskaberne ikke omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

I forhold til H6 var spørgsmålet, om mindretallet af de "dårlige investorer" kunne anses for at "agere sammen" med flertallet af gode investorer i H6. På linje med de ovenfor refererede sager fandt Skatterådet, at de ikke kunne anses for at "agere sammen" som følge af deres fælles investering i H6. Dermed var H6 ikke omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

I forhold til H4 skulle det vurderes, om mindretallet af "dårlige investorer" i H6, der indirekte ejede H4, udgjorde "tilknyttede personer" i forhold til H4.

Skatterådet konstaterede, at den daglige ledelse i H2 og H6 blev varetaget af den fælles Investment Manager, og henviste til omtalte OECD-rapport, hvor det i anbefaling 11, stk. 3, litra d, hedder:

"Two persons will be treated as acting together in respect of ownership or control of any voting rights or equity interests if:

[...]

d) the ownership or control of any such rights or interests are managed by the same person or group of persons."

Skatterådet henviste yderligere til kommentaren til anbefaling 11, hvor der i afsnit 377 står:

"This element of the acting together tests treats investors as acting together if their interests are managed by the same person or group of persons. This requirement would pick up a number of investors whose investments were managed under a common investment mandate or partners in an investment partnership."

Herefter fandt Skatterådet, at samtlige investorer i H4 skulle anses for at "agere sammen" via den fælles ledelse i H2 og H6, således at investorerne hver især anses som indehaver af alle de berørte stemmerettigheder eller hele den berørte kapital i H4. De "dårlige investorer" i H6 ville således "smitte" de "gode investorer" i H2.

Da der var "dårlige investorer" i H6, skulle 100 % af ejerandelene i H4 anses for ejet af "dårlige investorer".

Idet mere end 50 % af ejerandelene i H4 er ejet af "dårlige investorer", skulle H4 anses for omfattet af selskabsskattelovens § 2 C, og således gå fra en transparensbeskatning til at blive beskattet som et selvstændigt skattesubjekt, jf. selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 2. De øvrige fem kommanditselskaber skulle derimod ikke omkvalificeres.

Skatterådet kunne derfor ikke bekræfte, at alle seks kommanditselskaber ikke ville være omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

Afgørelsen er påklaget til Landsskatteretten for så vidt angår svaret vedrørende H4.

SKM2021.218.SR

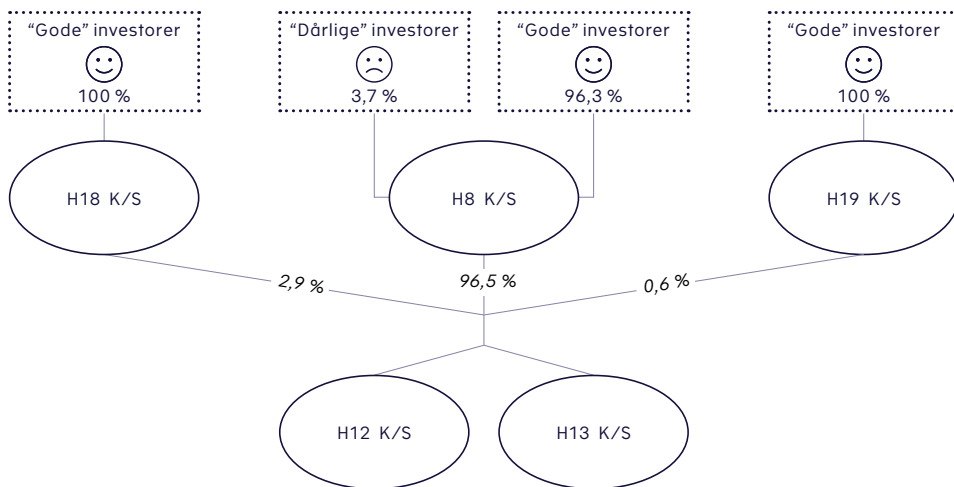
I det fjerde bindende svar SKM2021.218.SR skulle Skatterådet tage stilling til, hvorvidt to danske kommanditselskaber var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C. Det første spørgsmål angik selskabernes ejerskruktur før en omstrukturering, mens spørgsmål to angik ejerstrukturen efter omstruktureringen.

Om H12 og H13 var det før omstruktureringen oplyst, at selskaberne var ejet af tre overliggende kommanditselskaber H18, H8 og H19.

Investorerne i H18 og H19 ejede henholdsvis 2,9 % og 0,6 % af ejerandelene i H12 og H13. Investorerne i H18 og H19 var alle "gode investorer".

De resterende 96,5 % af ejerandelene i H12 og H13 var ejet af H8. Investorerne i H8 var fordelt med 96,15 % "gode investorer", mens de resterende 3,85 % var "dårlige investorer".

Strukturen før omstruktureringen så således ud:

Skatterådet fandt med henvisning til det opstillede eksempel i SKM2020.35.SR, at investorerne i H8 i relation til H12 og H13 skulle anses for at "agere sammen" (via H8), således at investorerne hver især anses som indehaver af alle de berørte stemmerettigheder eller hele den berørte kapital i H12 og H13. De "dårlige investorer" ville således "smitte" de "gode investorer"

Herefter fandt Skatterådet, at 96,5 % af ejerandelene i H13 og H12 skulle anses for ejet af "dårlige investorer".

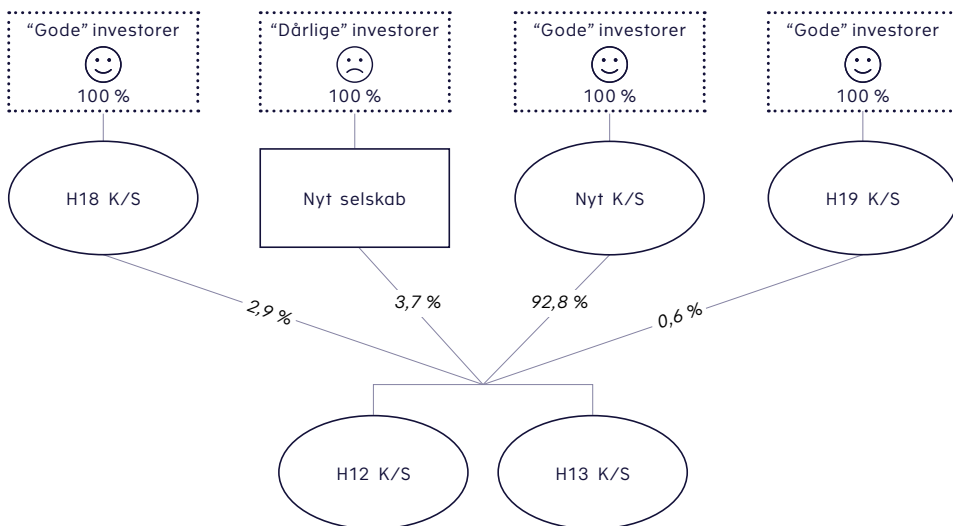
Idet mere end 50 % af ejerandelene i de to selskaber var ejet af "dårlige" investorer efter bestemmelsen i selskabsskattelovens § 2 C sammenholdt med selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17, anså Skatterådet både H13 og H12 for omfattet af selskabsskattelovens § 2 C, således at selskaberne skulle beskattes som selvstændige skattesubjekter.

Skatterådet kunne derfor under spørgsmål 1 ikke bekræfte, at H13 og H12 i den eksisterende struktur ikke var omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

I spørgsmål 2 skulle H8 efter en omstrukturering erstattes af både et kapitalselskab og kommanditselskab, hvor kapitalselskabet skulle eje 3,7 % af ejerandelene i H12 og H13, mens investorerne i kommanditselskabet skulle eje den resterende del på 92,8 %.

De "dårlige investorer" fra H8 skulle være ejere af kapitalselskabet, mens de "gode investorer" fra H8 skulle være deltagere i kommanditselskabet.

Strukturen efter omstruktureringen så således ud:

Skatterådet fandt, at uanset ordlyden af selskabsskattelovens § 2 C var bestemmelsen kun tiltænkt at finde anvendelse i de tilfælde, hvor der var en hybrid enhed.

Det betød, at i det tilfælde hvor alle direkte ejere, herunder ejere, der ejer via skattetransparente enheder, anser et dansk K/S for en transparent enhed, skal bestemmelsen ikke finde anvendelse, idet der ikke opstår et mismatch vedrørende enheden.

Efter omstruktureringen var alle investorer i H12 og H13 direkte hjemmehørende i lande, der anså et dansk kommanditselskab for en transparent enhed.

Skatterådet kunne derfor under spørgsmål 2 bekræfte, at H12 og H13 ophørte med at være omfattet af selskabsskattelovens § 2 C, såfremt den påtænkte omstrukturering blev gennemført.

Afgørelsen er påklaget til Landsskatteretten for så vidt angår svaret på spørgsmål 1.

SKM2022.11.SR

I det femte bindende svar SKM2022.11.SR var spørgsmålet, om investorerne kunne anses for at "agere sammen", når den ene investor gennem en køberet kunne opnå den fulde kontrol over den fælles investering.

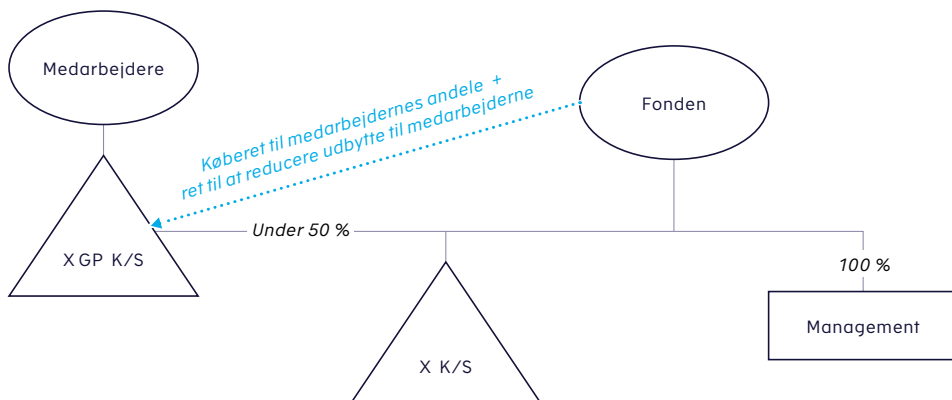
Sagen angik om et dansk kommanditselskab X K/S skulle omkvalificeres, hvis en medinvesterende medarbejder måtte blive en "dårlig investor".

X K/S var indirekte ejet af en række medinvesterende medarbejdere via kommanditselskabet X GP K/S samt en Fond, der var direkte investor i X K/S. De medinvesterende medarbejdere til sammen hverken direkte eller indirekte ejede mindst 50 % af stemmerettighederne, kapitalen eller retten til andel af overskuddet i X K/S.

Fonden havde en køberet til at købe de medinvesterende medarbejderes andele i X GP K/S, ligesom Fonden kunne reducere medarbejdernes ret til udbytte fra X GP K/S. Fondens rettigheder kunne gøres gældende, hvis medarbejderen blev opsagt i deres stilling i management-selskabet, som var 100 % ejet af Fonden.

De medinvesterende medarbejdere kunne desuden ikke afhænde deres andele X GP K/S, medmindre Fonden udnyttede sin køberet.

Strukturen så således ud:

Da de medinvesterende medarbejdere til sammen hverken direkte eller indirekte ejede mindst 50 % af stemmerettighederne, kapitalen eller retten til andel af overskuddet i X K/S, var selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1 ikke opfyldt.

Spørgsmålet var derfor, om de medinvesterende medarbejdere skulle medregne eventuelle tilknyttede personers ejerandele, hvilket i sagen var Fondens ejerandele i X K/S.

Det var Skatterådets opfattelse, at Fonden gennem sine rettigheder i X GP K/S i praksis ville kunne opnå kontrol med de medinvesterende medarbejders stemmerettigheder i X GP K/S, og dermed opnå den fulde kontrol over stemmerettighederne i X K/S.

Skatterådet fandt, at Fonden og de medinvesterende medarbejdere ikke ”agerede sammen” på baggrund af køberetten og retten til at reducere udbyttet, fordi Fonden i forvejen havde den afgørende indflydelse i X K/S. Skatterådet lagde desuden til grund, at der ikke fandtes aftaler eller arrangementer, der muliggjorde, at Fonden og de medinvesterende medarbejdere kunne ”agere sammen” på anden vis.

Skatterådet kunne derfor bekræfte, at X K/S ikke ville være omfattet af selskabsskattelovens § 2 C.

Regelgrundlaget

Selskabsskattelovens § 2 C, stk. 1

Registreringspligtige filialer af udenlandske virksomheder og skattemæssigt transparente enheder, der er registreringspligtige, har vedtægtsmæssigt hjemsted eller har ledelsens sæde her i landet, beskattes efter reglerne for selskaber omfattet af § 1, stk. 1, nr. 2, hvis en eller flere tilknyttede personer, jf. § 8 C, stk. 1, nr. 17, som sammenlagt direkte eller indirekte ejer mindst 50 pct. af stemmerettighederne, kapitalen eller retten til andel af overskuddet,

- 1) er hjemmehørende i en eller flere fremmede stater, hvor enheden henholdsvis filialen skattemæssigt behandles som et selvstændigt skattesubjekt, eller
- 2) er hjemmehørende i en eller flere fremmede stater, der ikke udveksler oplysninger med de danske myndigheder efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, en anden international overenskomst eller konvention eller en administrativt indgået aftale om bistand i skattesager, eller
- 3) er direkte ejer og er hjemmehørende i en eller flere fremmede stater, som ikke har en dobbeltbeskatningsoverenskomst med Danmark, hvorefter kildeskatter på udbytter til selskaber skal frafalde eller nedsættes, og som ikke er medlem af EU.

Selskabsskattelovens § 8 C, stk. 1, nr. 17

I §§ 8 D og 8 E forstås ved:

[...]

17) Tilknyttet person: Et selvstændigt skattesubjekt, hvori et andet selvstændigt skattesubjekt (subjektet) har direkte eller indirekte indflydelse i form af stemmerettigheder eller kapitalejerskab på 25 pct. eller mere, eller hvorfra subjektet har ret til at modtage 25 pct. eller mere af overskuddet. Ved tilknyttet person forstås desuden en fysisk person eller et selvstændigt skattesubjekt, som har direkte eller indirekte indflydelse i form af stemmerettigheder eller kapitalejerskab på 25 pct. eller mere i subjektet eller har ret til at modtage 25 pct. eller mere af subjektets overskud. Har en fysisk person eller et selvstændigt skattesubjekt direkte eller indirekte indflydelse i subjektet og et eller flere selvstændige skattesubjekter på 25 pct. eller mere, anses alle berørte enheder, herunder subjektet, for tilknyttede personer. Agerer en fysisk person eller et selvstændigt skattesubjekt sammen med en anden person eller et selvstændigt skattesubjekt, for så vidt angår stemmerettigheder eller kapitalejerskab af et subjekt, skal det selvstændige skattesubjekt henholdsvis personen hver især anses som indehaver af alle de berørte stemmerettigheder eller hele den berørte kapital i det pågældende subjekt. Ved en tilknyttet person forstås også et selvstændigt skattesubjekt, der er del af samme konsoliderede koncern i regnskabsmæssig henseende som subjektet, et selvstændigt skattesubjekt, hvor subjektet har en væsentlig indflydelse på ledelsen, eller et selvstændigt skattesubjekt, som har en væsentlig indflydelse på ledelsen af subjektet. Uanset 1.-3. pkt. er ejerskabskravet 50 pct. ved hybride mismatch omfattet af stk. 1, nr. 1, litra b-e og g, § 2 C, stk. 1, og § 8 D, stk. 3..

Oversigt over Skatterådets afgørelser

SKM2020.35.SR

SKM2020.453.SR

SKM2021.216.SR

SKM2021.218.SR

SKM2022.11.SR

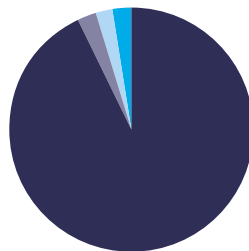
[REDACTED]

[REDACTED]

Statistik

Procentfordeling af sager afgjort af Skatterådet i 2021

■ Bindende svar:	93 %
■ Bevillings- og dispensationssager:	2,5 %
■ Regler, satser og anvisninger:	2 %
■ Andre sager:	2,5 %

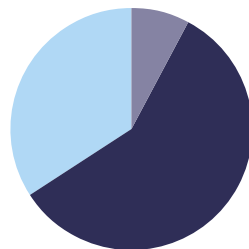
Skatterådet har i 2021 behandlet i alt 290 sager, inden for nedenstående kategorier:

	2017	2018	2019	2020	2021
1 Bindende svar	241	239	275	220	269
2 Bevillings- og dispensationssager	3	6	2	2	8
3 Regler, satser og anvisninger	7	8	6	5	5
4 Andre sager *	6	2	5	4	8
I alt	257	255	288	231	290

* Andre sager omfatter pålæg efter skattekontrolloven, genoptagelse mv.

Procentfordeling af de bindende svar afgivet af Skatterådet, Skattestyrelsen og Motorstyrelsen

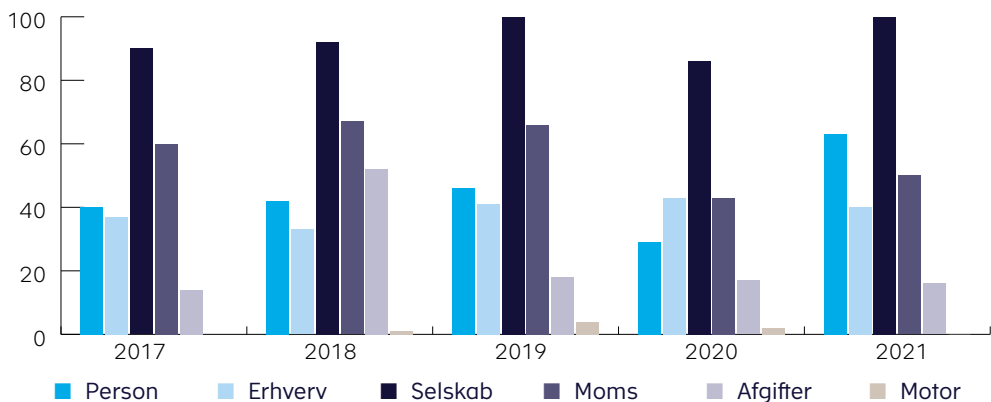
■ Heraf behandlet af Skatterådet:	8 %
■ Heraf behandlet af Skattestyrelsen:	58 %
■ Heraf behandlet af Motorstyrelsen:	34 %

Der er i 2021 afgivet bindende svar i 3.365 sager. Heraf har Skatterådet afgjort 269 sager, svarende til 8 % af sagerne, Skattestyrelsen 1.957 sager, svarende til 58 % af sagerne og Motorstyrelsen 1.139 sager svarende til 34 % af sagerne.

	2017	2018	2019	2020	2021
Sager om bindende svar	4.624	4.863	4.176	3.902	3.365
Heraf behandlet af Skatterådet	241	239	275	220	269
Heraf behandlet af SKAT	4.383	4.624			
Heraf behandlet af Skattestyrelsen			2.186	1.910	1.957
Heraf behandlet af Motorstyrelsen			1.715	1.772	1139

Oversigt over sagstyper

Ovenstående diagram viser hvilke typer sager om bindende svar Skatterådet har truffet afgørelse i. Diagrammet viser fordelingen på og udviklingen i sagstyper i perioden 2017 - 2021.

Fordelingen af sagstyper der er behandlet af Skatterådet i 2021:

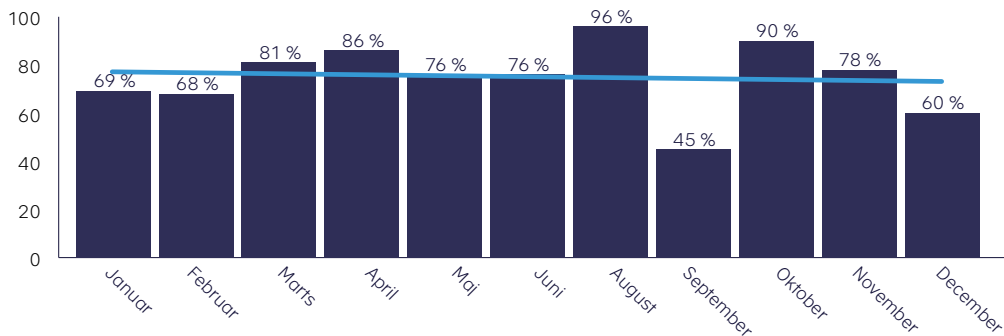
	Lovområde	Antal
1	Person	63
2	Erhverv	40
3	Selskab	100
4	Moms	50
5	Afgifter	16
6	Motor	0

Afslutningsprocenter

Afslutningsprocenterne for bindende svar behandlet af Skatterådet i 2017 - 2021 er følgende:

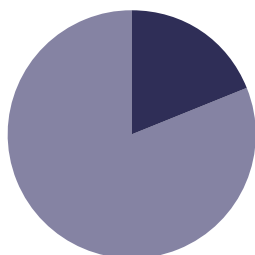
	2017	2018	2019	2020	2021
Antal sager	241	239	275	220	269
Behandlet indenfor 6 måneder	81 %	87 %	83 %	84 %	74 %

Udvikling i afslutningsprocenten for 2021 er følgende:

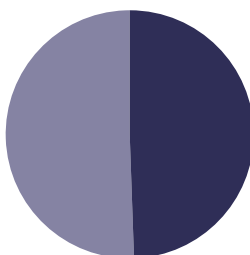
Ultimo 2019, 2020 og 2021 var aldersfordelingen på igangværende bindende svar følgende:

Ultimo 2019

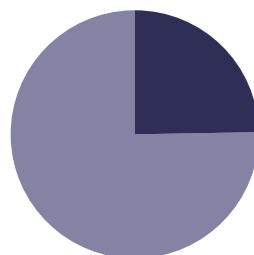
■ Over 180 dage ■ Under 181 dage

Ultimo 2020

■ Over 180 dage ■ Under 181 dage

Ultimo 2021

■ Over 180 dage ■ Under 181 dage

	2019	2020	2021
Igangværende	179 100 %	271 100 %	137 100 %
Over 180 dage	34 19 %	134 49 %	34 25 %
Under 181 dage	146 81 %	137 51 %	103 75 %

Målet for overholdelse af sager, der behandles inden for 6 måneder, er på 65 %. Dette mål vurderes også at kunne overholdes fremover, da en stor del af sagsbeholdningen har en alder på under 180 dage, og sagsbeholdningen samtidig er væsentligt mindre. Den lidt lavere afslutningsprocent for 2021 skyldes primært det sagskompleks om anvendelse af 15 pct.-reglen i værdiansættelsescirkulæret, hvor sagernes afgørelse bl.a. har afventet en dom. Sagskomplekset er beskrevet i en artikel tidligere i denne årsberetning. Som det fremgik af årsberetningen for 2020, var der forventet en midlertidig nedgang i afslutningsprocenten i 2021.

Gennemsnitlig sagsbehandlingstid for en skatterådssag

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var i

- 2017 på 160 dage
- 2018 på 150 dage
- 2019 på 158 dage
- 2020 på 159 dage
- 2021 på 195 dage

Den lidt højere gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2021 kan henføres til det ovenfor omtalte sagskompleks.

Nedenstående tabel viser antallet af bindende svar afgjort af Skatterådet, der i perioden 2017 – 2021 er påklaget.

	2017	2018	2019	2020	2021
Antal sager	241	239	275	220	269
Antal påklager	11	16	16	6	21
Påklager i %	4,6 %	6,7 %	5,8 %	2,7 %	7,8 %

Nedenstående tabel viser, i hvilket omfang Landsskatteretten har givet klager fuldt medhold, medhold i overvejende grad og ikke givet klager medhold i de skatterådssager, som Landskatteretten har truffet afgørelse i.

	Klager har fået fuldt medhold	Klager har fået medhold i overvejende grad	Klager har ikke fået medhold	Landsskatteretten har afvist sagen/sagen er hævet/tilbagekaldt	Afsluttede klagesager i alt
2018	4	2	15	4	25
2019	5		17	2	24
2020	4	2	8	2	16
2021	2		7	2	11

